

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Τὸ ὄν μετὰ τὰ χίλια
Μάτια

79

ΟΥΓΕΡΑΖΟΡΙΣΜΟΣ

ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟ ὄν μετὰ χίλια Μάτια

“Ένα άπίστευτο ὄν

ΜΕΣΑ στο δωμάτιό του, ὁ Ὑπερέλληνος, τὸ Παιδί-Θαύμα, κοιμάται μετὴν ξενοιασιστὰ τῆς ἡλικίας του. Τὰ μάγουλά του ἔχουν ρόδινο χρώμα καὶ τὰ μάτια του εἶναι κλειστά. Ἡ ανάσα του εἶναι βαθεῖα καὶ ἤρεμη.

Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο φαίνεται ἔξω ὁ κῆπος τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ ὁ ἀστροπλημμυρισμένος νυχτερινὸς οὐρανός, πού ἔχει ἀρχίσει νὰ φωτίζεται σιγά-σιγά ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀναυγίες τῆς αὐγῆς, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.

Ὅλοι κοιμούνται μέσα στο σπῆτι, ἀλλὰ καὶ σ' ὀλόκληρη

τὴν ἀπέραντη Νέα Ὑόρκη...

Καὶ τότε ἓνα ἱπτάμενο ἀντικείμενο φαίνεται στὸν οὐρανό. Κατεβαίνει γοργὰ σκίζοντας ἀθόρυβα τὸν ἀέρα καὶ σταματᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Ὑπερέλληνα.

Στὸ ἀμυδρὸ φῶς τῆς αὐγῆς, τὸ θέαμα τοῦ ἱπτάμενου αὐτοῦ πράγματος εἶναι καταπληκτικὸ καὶ ἀπίστευτο. Εἶναι ἓνα... μάτι! Ἐνα μάτι πού πετάει!

Ἐνα τεράστιο μάτι, πού θὰ μπορούσε νὰ χωρέσει μέσα του ἀρκετοὺς ἀνθρώπους ἂν ἦταν ἀδειο!

Ἐχει μεγάλα βλέφαρα καὶ πολὺ μακρυὲς βλεφαρίδες!

Στέκεται ἐκεῖ ἀσάλευτο στὸν ἀέρα, κυττάζοντας τὸν

‘Υπερέλληνα, πού έξακολουθεί νά κοιμάται!...

Ξαφνικά, τὸ Παιδί-Θαῦμα ἀνοίγει τὰ μάτια του. Κυττάζει πρὸς τὸ παράθυρο καί... βλέπει τὸν ἀπροσδόκητο καὶ ἀπίστευτο ἐπισκέπτη του!

Χαμογελάει... Δὲν εἶναι δυνατὸν, θέβαια, νὰ ὑπάρχουν τόσο μεγάλα μάτια, καὶ νὰ πετοῦν μάλιστα! Σίγουρα, αὐτὸ εἶναι κάτι πού τὸ βλέπει σὲ δειρὸ του!

Κλείνει τὰ μάτια του, τὰ τρίβει μὲ τὰ δάχτυλά του, κουνάει ζωηρὰ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ διώξη τὸν ὕπνο καὶ τὰ ξανανοίγει.

Τὸ τεράστιο ἱπτάμενο μάτι δὲν ἔχει ἐξαφανιστῆ! Στέκεται πάντα ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀσάλευτο, κυττάζοντάς τον μ’ ἓνα ἀλλόκοτο βλέμμα!

Δὲν εἶναι, λοιπόν, πλάσμα τῶν ὀνείρων του! Εἶναι κάτι πού ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα!

Ὁ γιὸς τοῦ Ἑλ Γκρέκο, τοῦ ξακουστοῦ Ἑλληνα Ὑπεράνθρωπου καὶ σοφοῦ, κάνει νὰ ἀνασηκωθῆ. Μὰ δὲν μπορεῖ! Τὸν κρατᾶει ἀκίνητο τὸ ἀλλόκοτο βλέμμα τοῦ ἐφιστατικοῦ ματιοῦ!

Μὰ δύνامي, ἓνα εἶδος μαγνητικοῦ ρευστοῦ, ξεκινᾶει ἀπὸ τὸ μάτι καὶ λούζει τὸ Παιδί-Θαῦμα!

Ὁ Ὑπερέλληνας ξανακλείνει τὰ μάτια του. Βυθίζεται πάλι σ’ ἓναν ὕπνο, ἓνα βαθὺ λήθαργο, μὰ παράξενη νάρκη.

Τὸ πρόσωπό του χάνει τὸ

ρόδινο χρῶμα του. Τὰ μάγουλά του χλωμιάζουν σὰν μάγουλα νεκροῦ! Τὰ χεῖλη του γίνονται μελανά!

Τὸ μάτι πλησιάζει τώρα περισσότερο σὲ παράθυρο. Τὸ ἀνοιγμα δὲν εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ νὰ περάσῃ καὶ νὰ μπῆ στὸ δωμάτιο.

Οἱ βλεφαρίδες τοῦ ματιοῦ, πού εἶναι ἀπὸ μιὰ ἐλαστικὴ οὐσία, τυλίγονται γύρω ἀπὸ τὸ πρεβάκι τοῦ παραθύρου, τὸ σφίγγουν γερὰ καὶ τραβοῦν.

Ἐνα μέρος τοῦ τοίχου καταρρέει!

Τὸ ἀνοιγμα, πού σχηματίζεται τώρα εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο. Τὸ μάτι μπαίνει σὲ δωμάτιο. Οἱ βλεφαρίδες πιάνουν τὸν Ὑπερέλληνα, τὸν σηκώνουν καὶ τὸν ἀκουμποῦν στὸ κάτω βλέφαρο τοῦ ματιοῦ, πού εἶναι τῆσο μεγάλο, ὥστε ἀκόμα κι’ ἓνας μεγαλόσωμος ἄντρας θὰ μπορούσε νὰ χωρέσῃ ἄνετα!

Τώρα, τὸ μάτι γυρίζει, βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο καί, ἀναπτύσσοντας ἀφάνταστη ταχύτητα, χάνεται μέσα στὸν οὐρανὸ, πρὸς τὰ ἄστρα, πού ξεθωριάζουν τώρα, ὅσο τὸ φῶς τῆς ἡμέρας γίνεται πιὸ δυνατό!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Ἑλ Γκρέκο, πού τοὺς ξύπνησε ὁ κρότος τοῦ τοίχου πού γκρεμίστηκε, μπαίνουν μὲ ὀρμὴ μέσα σὲ τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ καὶ σταματοῦν κατάπληκτοι.

Τὸ κρεβάτι τοῦ Ὑπερέλ-

λθνα είναι άδειο! Ένα μέρος του τοίχου, στο κάτω μέρος του παραθύρου, έχει γκρεμιστή σαν να τὸ τράδηξε τὸ χέρι ἑνὸς γίγαντα!

Τρέχουν στὸ παράθυρο. Ὁ οὐρανὸς εἶναι ἄδειος! Κανένα ἰπτάμενο ἀντικείμενο, κανέναν ἰπτάμενος ἄνθρωπος δὲν διακρίνεται!

— Τί ἔγινε ὁ Ὑπερέλληνας; ἀναρωτιέται ὁ Ἐλ Γκρέκο, γεμάτος ἀνησυχία καὶ ἀπορία. Πῶς χάθηκε ἐτσι; Τί τοῦ συνέβη;

Μιά φούχτα χῶμα

ΤΗΝ ἴδια στιγμή, ὁ Κοντοστούπης, ὁ κωμικός νάνος σύντροφος τοῦ Ὑπερανθρώπου, ποῦ ξυπνάει συνήθως τὰ χαράματα, κάνει ἕναν περίπατο στὸν κήπο, στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Παίρνει βαθειὲς ἀνάσες, ρουφώντας με ἱκανοποίησι τὸ δροσερὸ πρωῖνὸ ἀέρα, καὶ σαλεύει τὰ μπράτσα του πάνω-κάτω, μπρὸς - πίσω, γιὰ νὰ γυμνάσῃ τοὺς μῶνες του.

— Ἐλχίνα!, φωνάζει στὴν πανάσχημη συντρόφισσά του με τὸ πράσινο μούτρο ποῦ ἔχει κιόλας κατεβῆ στὴν κουζίνα. Ἐλχίνα! Φέρε μου ἕναν καφέ στὸν κήπο!

— Ἀμέσως, ὠραῖε μου Κοντοστούπη!, ἀπαντᾷ ἡ Ἐλχίνα.

Ὁ νάνος κάνει μερικὰ βήματα, φουσκώνοντας τὸ στήθος του.

— Τί ὠραῖα ποῦ εἶναι!, μουρμουρίζει. Κάτι τέτοιες στιγμὲς μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξι νὰ φτιάξω ποιήματα! Μπράβο, Ἐλχίνα! Εἶσαι σπύρτο μοναχό!

Ἡ κωμικὴ Ἐλχίνα ἔχει προβάλει στὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Τὸ πρόσωπό της, γεμάτο τρυφερότητα γιὰ τὸν Κοντοστούπη, μοιάζει με μεγάλη πράσινη ντομάτα ποῦ... χάλασε στὴ γέννα! Κρατᾷ ἕνα δίσκο.

— Σοῦ ἔφερα τὸν καφέ, ὠραῖε μου Κοντοστούπη!, λέει. Εἶναι...

Ξαφνικὰ σωπαίνει. Τὰ μάτια της καρφώνονται γεμάτα τρόμο σ' ἕνα σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ πάνω καὶ πίσω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη. Ὁ δίσκος ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ πέφτει χάμω με πάταγο!

— Ἐλχίνα!, λέει αὐστηρὰ ὁ Κοντοστούπης. Τί εἶναι αὐτά; Τὸ ξέρω πῶς εἶμαι φοβερός καὶ τραμερός, μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος νὰ σοῦ φεύγῃ ὁ δίσκος ἀπὸ τὰ χέρια! Πήγαινε νὰ μοῦ ψῆσης ἄλλο καφέ καί...

— Κον... Κοντοστούπη!, τραυλίζει ἡ Ἐλχίνα. Κύτταξε πίσω σου!

Ὁ νάνος γυρίζει ἀργά. Γυρίζει καὶ μαρμαρώνει, ἐνῶ ἕνα παγερὸ ρίγος ἀνεβαίνει στὴ ραχοκοκκαλιά του.

Αὐτὸ ποῦ ἀντικρίζει δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ.

Δὲν εἶναι κάτι ποῦ ὑπάρχει: αὐτὸ ποῦ βλέπουν τὰ μάτια του! Εἶναι κάτι ἀνύπαρκτο,

πλάσμα της φαντασίας του! Είναι ένα πελώριο μάτι, με μακριές βλεφαρίδες, που στέκεται εκεί, στον αέρα, δέκα μέτρα πάνω από το έδαφος, και τον κυττάζει μ' ένα αλλόκοτο βλέμμα!

— Χά!, κάνει ο νάνος νευρικά. "Άφησε τ' ασπτεία πρωί πρωί! Δεν υπάρχουν! Φύγε, λοιπόν, κι' άφησέ με ήσυχο!.. Άκουσ' εκεί! Ένα μάτι που πετάει! Και τί μάτι!

Και γυρίζει στην Έλχινα.

—Μη φοβάσαι!, της λέει. Αυτό που βλέπεις δεν υπάρ-

Το μάτι ταξιδεύει κουβαλώντας τον άναίσθητο 'Υπερέλληνα!

γει! "Αν κλείσουμε κι' άνοιξουμε τὰ μάτια μας, θὰ χαθῆ! "Άς κλείσουμε, λοιπόν, τὰ μάτια μας! Ένα, δύο, τρία!.

Οι δύο νάνοι κλείνουν τὰ μάτια τους.

—"Άς τ' άνοιξουμε τώρα! λέει πάλι ο Κοντοστούπης. Ένα, δύο, τρία!

Τ' άνοίγουν. Μιά κραυγή τρόμου θγαίνει από τὰ στήθη τους.

Τὸ πελώριο ἱπτάμενο μάτι βρίσκεται πάντα εκεί, κυττάζοντάς τους με τὸ αλλόκοτο βλέμμα του.

Ὁ Κοντοστούπης πέφτει στὰ γόνατα.

— Φύγε, μάτι μου!, λέει ἱκετευτικά. Χάσου, ματάκι μου! Έξαφανίσου, πρὶν μὴ στρίψῃ καὶ κάνῃ καμμιά τρέλα! Αφοῦ δὲν υπάρχουν, γιατί ἐπιμένεις νὰ στέκεσαι ἐκεῖ μπροστά μου καὶ νὰ κάνῃς τὴν καρδιά μου νὰ χτυπά παλαβά; Δεν εἶναι ἀστεία αὐτά, φίλε μου! Μπορεῖ νὰ πάθῃ καμμιά συγκοπή καί...!

Τὸ μάτι κινεῖται πρὸς τὸ μέρος του σαλεύοντας τὶς βλεφαρίδες του.

Ὁ νάνος πετάγεται ὄρθιος, γυρίζει καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου!

Ἡ τρομάρα του εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ θγαλῆ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Θέλει νὰ φωνάξῃ, ἀλλά κάτι τοῦ σφίγγει τὸ λαρύγγι καὶ τὸν κάνει νὰ πνίγεται.

Τρέχει σαλεύοντας τα μπράτσα του με απόγνωση και το σάστισμά του είναι τόσο μεγάλο, ώστε ξεχνάει να χρησιμοποιήσει την πτητική μηχανή που έχει στην πλάτη του και να προσπαθήσει να ξεφύγει πετώντας!

Το μάτι τον κυνηγάει σκίζοντας τον αέρα αθόρυβα και γοργά. Από την τεράστια σκοτεινή κόρη του πελώριου ματιού ξεπηδάει μια μυστηριώδης δύναμη, ένα είδος μαγνητικού ρεύστού, που λουζει τον Κοντοστούπη.

Ο νάνος νοιώθει τα μέλη του και το μυαλό του να μουδιάζουν. Τα μάτια του θολώνουν, τα γόνατά του λυγίζουν.

Σωριάζεται χάμω. Το μάτι πλησιάζει, πλησιάζει, πλησιάζει προς το νάνο, που χάνει γοργά τις αισθήσεις του.

Μια στιγμή όμως πριν ο Κοντοστούπης κλείση τα μάτια του, κάνει μια απεγνωσμένη χειρονομία. Απλώνει το χέρι του, πιάνει από χάμω μια φούχτα χώμα και την πετάει μέσα στο αλλόκοτο, ιπτάμενο μάτι!

Αυτό που έπακολουθεί είναι απροσδόκητο. Το μάτι ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά του και χοντρά δάκρυα κυλούν! Τραβιέται πίσω!

Σαν ζαλισμένο και σαστισμένο κάνει μερικές κινήσεις δεξιά κι' αριστερά κι' έπειτα ανιψώνεται κατακόρυφα προς τον ουρανό, με τόσο μεγάλη ταχύτητα, ώστε χάνεται μέσα σε μια στιγμή!

— Μή, μάτι μου! Μή καλό μου μάτι. Μή με κυττάξεις έτσι.

Η αιχμαλωσία
του Κεραυνού

ΕΝΩ ο Υπεράνθρωπος και ο Έλ Γκρέκο, ειδοποιημένοι από τις κραυγές της Έλχίνας, προσγειώνονται δίπλα στον αναίσθητο Κοντοστούπη, μια άλλη παρόμοια σκηνη διαδραματίζεται σ' ένα άλλο μέρος του σπιτιού.

Δυο ιπτάμενα μάτια, πετώντας χαμηλά, πλησιάζουν στο παράθυρο του δωματίου, όπου ο Κεραυνός κοιμάται ά-

κόμα. Δεν προλαβαίνουν όμως να γκρεμίσουν τον τοίχο και να μπουν στο δωμάτιο, γιατί ο γυιός του Ύπερανθρώπου ξυπνάει την ίδια στιγμή.

Αντικρύζει τους δυο άπιστευτους και φριχτούς επισκέπτες του και, αντιδρώντας ενστικτωδώς, τινάζεται από το κρεβάτι και, σαν βολίδα, ορμάει έναντιον τους!

Η γροθιά του γινείται με γρηγοράδα άστραπής και δύναμη κεραυνού!

Χτυπάει το ένα από τα μάτια στη μέση της κόρης!

Η γροθιά χώνεται βαθειά μέσα στο εξώκοσμο δν με μεταλλικό κρότο, τσακίζοντάς το!

Το μάτι κάνει μερικές στροφές γύρω από τον εαυτό του και πέφτει κάτω, στην αύλη του σπιτιού με υπόκωφο βρόντο!

Γοργά, ο Κεραυνός γυρίζει για να έπιτεθει έναντιον του άλλου ματιού. Μά δεν προλαβαίνει. Από την κόρη του ξεπηδάει ή αλλάκοτη εκείνη δύναμη, ή μυστηριώδης ακτινοβολία, και τυλίγει το γυιό του Ύπερανθρώπου.

Ο Κεραυνός χλωμιάζει σαν νεκρός, χάνει τις αισθήσεις του και πέφτει.

Το μάτι τον αρπάζει με τις μακρυές ελαστικές βλεφαρίδες του, πριν το κορμί του βροντήσει χάμω. Ξαφνικά, αναπτύσσει ήλιγγώδη ταχύτητα και χάνεται μέσα στον ούρανό.

Το άλλο μάτι μένει χάμω, στο έδαφος, ακίνητο, νεκρό!

Ξαφνικά, μιá φλόγα ανάπηδάει από μέσα του. Μιá κόκκινη φλόγα, που δυναμώνει και το κατατρώει γοργά! Μέσα σε λίγες στιγμές, δεν υπάρχει εκεί παρά μόνο μιá μαύρη κηλίδα!

...Ο Έλ Γκρέκο μεταφέρει τον Κοντοστούπη στη βεράντα και τον εξετάζει με προσοχή.

— Περύργο!, μουρμουρίζει. Δεν είναι νεκρός, μά και δεν είναι ζωντανός! Κάτι τον έρριξε σε μιá νάρκη που μοιάζει με θάνατο! Η καρδιά του έχει στοματήσει! Το ήμα του δεν κυλάει πιά στις φλέβες του και τὰ πνευμόνια του έχουν πάψει να λειτουργούν! Δεν ξέρω τί τον έκανε έτσι! Είμαι βέβαιος ότι σε μερικές ώρες θα έχη συνέλθει. Μπορώ όμως να τον συνέφέρω τώρα με κανένα διεγερτικό...

Απογειώνεται, μπαίνει στο εργαστήριό του από το παράθυρο και ξαναγυρίζει κρατώντας ένα μπουκαλάκι μ' ένα άσπρο υγρό. Χύνει από αυτό λίγο στο στόμα του Κοντοστούπη και, σε λίγο, ο νάνος αφήνει ένα βαθύ άναστεναγμό και ανοίγει τὰ μάτια του!

—Το μάτι!, μουρμουρίζει. Που είναι το μάτι; Πέστε μου να φύγη! Πέστε του να μη με κυτάξη έτσι!

—Ποιό μάτι; ρωτάει ο Ύπερανθρώπος σίγουρος πώς ο νάνος έχει τρελλαθή.

—Το μάτι!, απαντάει: ο Κοντοστούπης. Το πελώριο μάτι που πετάει! Η... ματά-

ρα! Μιά ματιά μούρριξε καί...
πάρτονε κάτω τὸν Κοντοστού-
πη! Καὶ δὲν εἶχα οὔτε ἓνα...
πηροῦνι νὰ τοῦ τὸ καρφώσω!

Ἔνα γέλιο ἀκούγεται ἀπὸ
τὴν πόρτα τῆς βεράντας. Εἶ-
ναι ἡ Ἄστραπῆ.

— Χά, χά, χά! Ὡστε ἔ-
να... μάτι κυνήγησε τὸν Κον-
τοστούπη! Ἡ φαντασία σου
ἔχει ξεπεράσει τὰ ὄρια τὸν
τελευταῖο καιρὸ! Εἶχε καί...
φρύδια;

— Ὅχι!, λέει ὁ νάνος. Δὲν
εἶχε φρύδια! Μόνο βλέφαρα
καὶ βλεφαρίδες! Σὲ κυττάζει
καὶ σοῦ κόβονται τὰ γόνατα!

Γελοῦν τώρα ὅλοι μαζί μὲ
τὰ λόγια τοῦ Κοντοστούπη,
ποῦ τὰ θεωροῦν τερατολογίες.
Ἡ Ἐλχίνα ἐπεμβαίνει:

— Γιατί γελάτε; Τὸ εἶδα
κι' ἐγὼ τὸ μάτι! Δοκίμασε νὰ
ἐπιτεθῆ ἐναντίον μας καί...

Ἡ Ἐλσα καὶ ἡ Λάουρα, ἡ
ἀρραβωνιαστικιά τοῦ Κεραυ-
νοῦ, βγαίνουν ἐκείνη τῆ στι-
γμῇ τρέχοντας στὴ βεράντα.

— Ποῦ εἶναι ὁ Κεραυνός;
φωνάζει ἡ Ἐλσα. Δὲν εἶναι
στὸ δωμάτιό του! Καὶ δὲν εἶ-
ναι οὔτε ὁ Ὑπερέλληνας στὸ
δωμάτιό του! Καὶ ἓνα κομ-
μάτι ἀπὸ τὸν τοῖχο εἶναι γκρε-
μισμένο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ
Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀνασκίρ-
τοῦν. Ἐξαφανίστηκε κι' ὁ Κε-
ραυνός! Τί μυστηριώδεις ἔξα-
φανίσεις εἶναι αὐτές; Τί ἔγι-
ναν οἱ δυὸ τους; Τί τοὺς ἔ-
καψε νὰ ἔξαφανιστοῦν; Ποῦ
βρίσκονται;

— Θά... θὰ τοὺς πῆρε τὸ
μάτι!, λέει ὁ Κοντοστούπης

τρέμοντας. Θεουλάκι μου! Τί
κακὸ εἶναι αὐτὸ ποῦ μάς βρή-
κε; Μπελάδες θάχουμε πάλι!
Ἄσχημους μπελάδες! Θά...
Ἄγιοι Πάντες! Κυττάτε ἐ-
κεῖ!

Γυρίζουν ὅλοι καὶ κυττά-
ζουν πρὸς τὸ μέρος ποῦ δεί-
χνει ὁ νάνος.

Κραυγὲς φρίκης ἀναπηδοῦν
ἀπὸ τὰ στήθη τους.

Ἔνα σιμῆνος ἀπὸ πελώρια
ἱπτάμενα μάτια πλησιάζει
πρὸς τὸ μέρος τους, σκίζον-
τας γοργὰ καὶ ἀθόρυβα τὸν
ἀέρα!...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος συσπει-
ρώνεται ἔτοιμος νὰ ἀμυνθῆ!...

Ὁ Ἐφιάλτης

ΤΟ ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ μάτι,
ποῦ κουβαλαίει τὸν Ὑπερέλ-
ληνα, ταξιδεύει, ὀλοταχῶς
στὸν ἀέρα, πολὺ ψηλὰ πάνω
ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς,
ἀνάμεσα στὰ σύννεφα.

Ταξιδεύει πρὸς τὰ νοτιοα-
νατολικά, φτάνει πάνω ἀπὸ
τὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, τὸν
διασχίζει γοργὰ, περνáει πá-
νω ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ πάνω
ἀπὸ τὴ νότια Ἀραβία καὶ
φτάνει πάνω ἀπὸ τὴ μυστη-
ριώδη χώρα τῶν Ἰνδιῶν μὲ
τὶς χίλιες φυλὲς καὶ τὶς χίλιες
γλώσσες.

Ἐκεῖ χαμηλώνει ἀπαλὰ πá-
νω ἀπὸ μιὰ ἔρημη περιοχὴ γε-
μάτη δάση, ποῦ στὸ κέντρο
τῆς ὑψώνεται ἓνα πανύψηλο,
ὀγκώδες βουνό.

Στὴ μιὰ πλαγιά τοῦ βουνοῦ
χάσκει ἓνα μεγάλο ἀνοιγμα,

εἴσοδος κάποιας μεγάλης σπηλιάς.

Τὸ μάτι χαμηλώνει πρὸς τὸ πλάι, περνάει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα, μπαίνει σ' ἕνα μακρὸ καὶ πλατὺ διάδρομο, ποὺ ἀνεβαίνει πρὸς τὰ πάνω, καὶ φτάνει σὲ μιὰ τεράστια αἴθουσα, ποὺ τὸ ὕψος τῆς ξεπερνάει τὰ ἑκατὸ μέτρα καὶ τὸ μῆκος τῆς καὶ τὸ πλάτος τῆς τὰ διακόσια!

Ὁλόκληρο τὸ βουνὸ εἶναι σκαμμένο ἀπὸ μέσα καὶ σχηματίζει ἕνα ὑπόγειο μέγαρο, μὲ τὴν πολυτέλεια, ὥστε θὰ

Ὁ Ὑπερέλληνας εἶναι ξαπλωμένος σὰν νεκρὸς, μπροστὰ σ' ἕνα ἐκπληκτικὸ γίγαντα!

τὴν ζήλευε ἀκόμα καὶ τὸ παλάτι ἐνὸς βασιλιά!

Στὰ τειχώματα τῆς αἴθουσας ὑπάρχουν πολλὰ μικρὰ ἀνοίγματα, ποὺ βλέπουν ἔξω στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ.

Στὸ βάθος τῆς αἴθουσας, πάνω σ' ἕνα τεράστιο μαρμάρينو θρόνο, εἶναι καθισμένο τὸ πρὸ ἐκπληκτικὸ ὄν ποὺ ἔχουν ἀντικρῦσει ποτὲ μάτια ἀνθρώπου. Εἶναι ἕνας κυκλώπειος γίγαντας, ποὺ τὸ ὕψος του ξεπερνά τὰ εἴκοσι μέτρα! Ἐφτά κανονικοὶ ἄντρες, ὀρθοὶ ὁ ἕνας πάνω ἀπὸ τὸν ἄλλο, μὲ δυσκολία θὰ μπορούσαν νὰ φτάσουν ὡς τὸ σαγόνι του!

Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀπερίγραπτα ἀσχημο, σκληρὸ καὶ κτηνώδες. Τὰ μάτια του ἔχουν μιὰ σκοτεινὴ ἔκφρασι, γεμάτη σατανικὲς ἀνταύγειες. Τὰ μπράτσα του εἶναι τόσο μεγάλα καὶ τόσο μυώδη ὥστε φαίνονται ἱκανὰ νὰ σηκώσουν μὲ εὐκολία ἕνα ὀλόκληρο βαπὸρι!

Πίσω του, ἐκτείνονται πάνω στὸν τοῖχο τῆς αἴθουσας πολλὲς σειρὲς ἀπὸ πελώρια μετὰλλινα ράφια. Πάνω στὰ ράφια εἶναι τοποθετημένα ἑκατοντάδες ἀπὸ τὰ ὀγκώδη ἐκεῖνα ἱπτάμενα μάτια, ποὺ ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν Ὑπερανθρώπων!

Τὸ μάτι, ποὺ μεταφέρει τὸν Ὑπερέλληνα, πλησιάζει στὸν γίγαντα καὶ ἀκουμπάει τὸ ἀναίσθητο, χλωμὸ παιδί πάνω σ' ἕνα μαρμάρينو τραπέζι μπροστὰ του.

Σὲ σύγκρισι μὲ τὸν γίγαντα

τα, ό 'Υπερέλληνας μοιάζει μέ... κούκλα!

Ο γίγαντας ζαρώνει τὰ φρύδια του και από τὰ στήθη του βγαίνει μιὰ βροντερή σπηλαιώδης φωνή:

— Ποιός είναι αυτός;

Από τὸ έσωτερικό του ματιού ακούγεται μιὰ παράξενη μεταλλική φωνή:

— Είναι ό 'Υπερέλληνας, ό γιός του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ώ 'Εφιάλτη! 'Ανήκει στην οικογένεια τών 'Υπερανθρώπων Σου τόν έφερα, γιατί φαντάζομαι ότι πρέπει νά είναι διαλεχτός μεζές!

Μιὰ έκφρασι απληστίας φωτίζει τὸ κτηνώδες πρόσωπο του 'Εφιάλτη.

— Λές νά είναι νόστιμος μεζές; λέει. Θά τόν δοκιμάσω! Αλλοίμονό σου όμως αν δέν είναι!

'Απλώνει τή χερούκλα του και σηκώνει τὸ αναίσθητο 'Υπερέλληνα, όπως ένας άνθρωπος θά σήκωνε ένα σκοτωμένο πουλί.

— Είναι μικρός!, λέει έξετάζοντας τὸ Παιδι - Θαύμα από κοντά. Και είναι παράξενα ντυμένος! "Ας δούμε τώρα...

Χώνει τὸ μισό κορμί του 'Υπερέλληνα στο στόμα του και τὰ σαγόνια του κλείνουν.

"Ενα «κράκ» ακούγεται.

"Ενα «κράκ», που δέν προέρχεται από τὸ κορμί του 'Υπερέλληνα, αλλά από τὰ δόντια του 'Εφιάλτη!

Μ' ένα λυσσασμένο μουγκρητό, ό γίγαντας βγάζει τὸ παιδί από τὸ στόμα του και

Και ό 'Εφιάλτης, χτυπάει μεταξύ τους με όρμη τὰ κεφάλια του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και τής 'Αστραπής!

φτύνει. Τρία πελώρια αγριόδοντα πέφτουν χάμω, σπασμένα!

Τὸ άτρωτο κορμί του μικρού 'Υπερέλληνα δέν έχει πάθει τίποτα από τὸ τρομερό δάγκωμα του 'Εφιάλτη.

— Νά πάρη ό διάβολος!, γρυλλίζει ό γίγαντας. Αύτός είναι ό... τρυφερός μεζές που έφερες; Τὸ κορμί του είναι πιό σκληρό κι' από σίδηρο! Θά μου τὸ πληρώσης αυτό!

Και, κρατώντας τόν 'Υπερέλληνα με τὸ ένα χέρι, σηκών-

νει τὸ ἄλλο σφιγμένο σὲ μιὰ γροθιά γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ μάτι.

Μὰ δὲν προλαβαίνει.

Ὁ Ὑπερέλληνας συνέρχεται ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ. Ἀνοίγει τὰ ματια του, ἀντικρύζει τὸ πελώριο ἀποκρουστικὸ πρόσωπο τοῦ Ἐφιάλτη μὲ τὰ τρομερὰ σαγόνια του ὀρθάνοιχτα καὶ δρᾷ ἀστραπιαία καὶ ἐνστικτώως.

Μὲ μιὰ συστροφή τοῦ μύδους κορμιοῦ του ξεφεύγει μέσα ἀπὸ τὰ χοντρά δάχτυλα τοῦ γίγαντα καί, σαν ρουκετα, χυμᾷ ἐναντίον του.

Ἡ μικρὴ, ἀλλὰ θαυματουργὴ γροθία του τινάζεται μπροστὰ μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ χτυπάει τὸν Ἐφιάλτη στὴ μέση τοῦ μετώπου!

Ἀφήνοντας ἓνα οὐρλιαχτὸ πόνου καὶ λύσσης, ὁ γίγαντας πέφτει πρὸς τὰ πίσω, πάνω στὸ μαρμάρينو θρόνο του, ἀπὸ τὸν ὅποιο εἶχε μισοσηκωθῆ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ μάτι!

Γιὰ μιὰ στιγμῇ, μένει ἐκεῖ ζαλισμένος καὶ σαστισμένος, κυττάζοντας μὲ ἀπέραντη ἐκπληξί τὸ ἄλλόκοτο αὐτὸ μικροσκοπικὸ πλάσμα μὲ τὴ φοβερὴ δύναμι.

Ἔπειτα συνέρχεται.

Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ του χτυπάει τὸν Ὑπερέλληνα, ποῦ ἐπιτίθεται παλι ἐναντίον του. Τὸ Παιδί-Θαῦμα, σπρωγμένο ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητῃ δύναμι, ἐκσφενδονίζεται μὲ φόρα στὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς αἴθουσας, προσκρούει μὲ βρόντο πάνω στὸν τοῖχο καὶ μένει ἐκεῖ, βογγών-

τας ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ὁ Ἐφιάλτης ἀφήνει ἓνα διαπεραστικὸ σφύριγμα καὶ φωνάζει:

— Ἐπάνω του! Αἰχμαλώτιστε τον!

Ἀμέσως, τὰ ἀμέτρητα μάτια, ποῦ εἶναι τοποθετημένα στὰ ράφια, ἀπογειώνονται.

Πετοῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὑπερέλληνα καί, πρὶν αὐτὸς συνέλθῃ, ἐξαπολύουν ἐναντίον του τὴ μυστηριώδη δύναμι ποῦ ἐκπέμπουν!

Τὸ Παιδί—Θαῦμα χλωμιάζει. Τὰ μάτια του κλείνουν. Τὰ γόνατά του λυγίζουν. Σωριάζεται χάμω, σὰν νεκρός!

Μένει ἀσάλευτος, μὲ τὸ κορμὶ συσπασμένο!...

Ἡ φριχτὴ μεταμόρφωσις!

ΕΝΑ μάτι τὸν πιάνει μὲ τὶς μακρὺς ἐλαστικὲς βλεφαρίδες του καὶ τὸν κουβαλεῖ στὸ μαρμάρينو τραπέζι μπροστὰ στὸ γίγαντα. Αὐτὸς κυττάζει γιὰ μερικὲς στιγμὲς μὲ ἀπερίγραπτο μῖσος τὸ παιδί, τριζοντας τὰ δόντια του καὶ γουρλώνοντας τὰ μάτια του.

Ἔπειτα, μουρμουρίζει:

— Θὰ τὸν κάνω κι' αὐτὸν ἓνα μάτι, ἓνα σκλάβο μου! Θά...

Ἡ ἄφιξι ἐνὸς ἄλλου ματιοῦ τὸν διακόπτει. Εἶναι τὸ μάτι ποῦ κουβαλεῖ τὸν Κεραυνό! Τὸν ἀκουμπάει κι' αὐτὸν μπροστὰ στὸν Ἐφιάλτη, πάνω στὸ μαρμάρينو τραπέζι.

Ὁ γίγαντας γουρλώνει περυσσότερο τὰ μάτια του.

— Κι' ἄλλος!, μουρμουρίζει. Εἶναι κι' αὐτὸς ντυμένος σὰν τὸν πρῶτο, μόνο πὺ τὰ ροῦχα του ἔχουν ἀλλοιώτικο χρῶμα.

— Εἶναι ὁ Κεραυνός, ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου!, ἀπαντάει μιά φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ μάτι. Οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι οἱ μόνοι ἄνθρωποι, πὺ μποροῦν νὰ ἐμποδίσουν τὰ σχέδιά σου, ὦ Ἐφιάλτη! Γιὰ νὰ πετύχης, πρέπει πρῶτα νὰ ἐξοντώσης τοὺς Ὑπερανθρώπους!

Τὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ γίγαντα σαλεύει.

— Πολὺ καλά!, λέει μὲ τὴ σπηλαιώδη φωνή του. Θὰ τοὺς ἐξοντώσω! Στὸ μεταξύ, θὰ μεταβάλω αὐτοὺς τοὺς δύο σὲ δυὸ διαφορετικὰ μάτια, πὺ θὰ μὲ βοηθήσουν πολὺ!

Σπικώνει μὲ τὴς χερσεύκλες του τὸν Ὑπερέλληνα καὶ τὸν Κεραυνὸ καὶ μὲ βαρεῖα δῆματα, πὺ κάνουν τὸ ἔδαφος νὰ σαλεύη, προχωρεῖ πρὸς ἓνα ἄνοιγμα στὸν τοῖνο τῆς αἴθουσας.

Πεονάει ἔτσι σὲ μιά δευτέρη αἴθουσα, ὅπου πελώριες μηχανεὲς ὑψώνονται πρὸς τὸ ταβάνι. Παράξενες μηχανεὲς, πὺ θυμίζουν μεγάλα ἠλεκτρικὰ σφυριά.

Ὁ Ἐφιάλτης τοποθετεῖ τοὺς δύο αἰγματοῦς του κά τω ἀπὸ δυὸ μηχανεὲς, κλείνει μιά μεγάλη σιδερένια πόρτα σὲ κάθε μηχανή καὶ γυρίζει ἔνα διακόπτη.

Οἱ μηχανεὲς ἀρχίζουν νὰ λει-

τουργοῦν βουίζοντας μὲ ἔκκω φαντικὸ θόρυβο. Περνοῦν μερικὰ λεπτά. Ὁ Ἐφιάλτης περιμένει, ἐνῶ ἓνα πλατὺ χαμόγελο ἱκανοποίησεως ἀπλώνεται στὸ κτηνώδες πρόσωπό του.

Ἐπειτα, γυρίζει τὸν ἴδιο διακόπτη καὶ ἀνοίγει τὴς δυὸ μεγάλες σιδερένιες πόρτες.

Δυὸ ἀλλόκοτα ὄντα βγαίνουν ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου, λίγο πρὶν, βοῖσκονταν ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ Ὑπερέλληνας! Δυὸ ἱπτάμενα μάτια!

Ὁ γίγαντας ξεσπάει σὲ βοοντερά γέλια, πὺ κάνουν τὰ τειχώματα τῆς σπηλιάς νὰ κλονιστοῦν.

— Ὑπεράνθρωποι, ἔ; γυρλίξει. Νὰ ἢ κατάντια σας! Γίνατε δυὸ πιστοὶ ὑπηρετές μου, δυὸ σκλάβοι μου, δυὸ δογανά μου! Γίνατε δυὸ μάτια! Στὸ ἓνα βρίσκεται ὁ Ὑπερέλληνας καὶ στὸ ἄλλο ὁ Κεραυνός! Ἀπὸ ἐδῶ καὶ μπρὸς θὰ μὲ ὑπακούετε τυφλά! Ἀκούς. Ὑπερέλληνας;

— Θὰ σὲ ὑπακούω!, ἀπαντάει ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ μέσα ἀπὸ τὸ ἓνα μάτι.

— Ἀκούς, Κεραυνέ;

— Ἀκούω!, ἀπαντάει τὸ ἄλλο μάτι.

— Τώρα πὺ εἶστε δικοὶ μου, συνεχίζει ὁ Ἐφιάλτης. ὑπορῶ νὰ σας ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς μου! Ὅταν ἤμουν ἀκόμα παιδάκι, εἶνα μινάλη κλίσσι στὴ βιολογία. Ἦθελα νὰ γίνω μεγάλος καὶ δοξασμένος ἐπιστήμων καὶ νὰ κυβερνήσω μιά μέρα τὸν κόσμο μὲ τὴς ἐφευρέσεις μου!

Μὰ οἱ γονεῖς μου δὲν εἶχαν τὰ μέσα γιὰ νὰ μὲ σπουδάσουν καὶ μιὰ μέρα μπήκα κρυφὰ σ' ἕνα φορτηγὸ καράβι κι' ἔφυγα γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν πατριῶνά μου, τὴ Γερμανία, γιὰ νὰ ζητήσω περιπέτειες στὸν κόσμον! Ἡ μοίρα τῶθελε νὰ μὲ ἀνακαλύψουν οἱ ναύτες τοῦ καραβιοῦ καὶ νὰ μὲ ρίξουν στὴ θάλασσα! Εὐτυχῶς, βρισκόμαστε κοντὰ στὶς Ἰνδίες ὅταν μὲ ἀνακάλυψαν κι' ἔτσι κατάφερα νὰ θυῶ στὴ στεριά καὶ νὰ σωθῶ. Στὶς Ἰνδίες, ἀφοῦ ἔζησαν μερικὸς μῆνες μαζί μ' ἕνα σοφὸ φακίρη καὶ ἔμαθα τοῦ κόσμου τὰ πράγματα, ἦρθα κι' ἐγκαταστάθηκα σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ βουνὸ καὶ ἀφιερῶθηκα σὲ μελέτες γύρω ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, μὲ διάφορα βότανα καὶ χημικὲς οὐσίες. Τὰ πειράματα τὰ ἔκανα πάνω στὸν ἴδιον ἑαυτό μου! Ἔτσι μιὰ μέρα, πίνοντας ἕνα χημικὸ ὑγρὸ, ἔνοιωσα τὸ κορμὶ μου νὰ μεγαλώνη, νὰ μεγαλώνη, νὰ μεγαλώνη, ὥσπου ἀπόκτησε τὸ μέγεθος ποῦ ἔχει τώρα!

»Αὐτὸ ἦταν κάτι ποῦ δὲν περίμενα ποτέ! Στὴν ἀρχὴ σάστισα καὶ τρόμαξα, γιατί δὲν ἤξερα τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ξανάπαιρνα τὸ κανονικὸ μου μέγεθος. Ἔπειτα συλήθισα στὴ νέα κατάστασι καὶ ἀποφάσισα νὰ χρησιμοποιήσω τὸ μέγεθός μου καὶ τὴ δύναμί μου γιὰ νὰ κατακτήσω τὸν κόσμον! Νὰ γίνω κυρίαρχος τῆς γῆς! Ἔσκαψα, λοιπόν, τὸ βουνὸ σχηματίζοντας τὶς τεράστιες αὐτὲς σπηλιῆς

καὶ ἐγκαταστάθηκα ἐδῶ. Συνέχισα τὶς μελέτες μου, τρεφόμενος στὸ μεταξὺ μὲ θηρία τῆς ζουγκλας καὶ μὲ ἀνθρώπους, ποῦ τοὺς ἔπινα βγαίνοντας τὴ νύχτα, γιατί δὲν ἤθελα νὰ μάθη ἀκόμη κανεὶς τὴν ὑπαρξί μου!

»Ξαφνικὰ, μιὰ μέρα, ἔκανα μιὰ μεγάλη ἐφεύρεσι: Τὰ ἰπτάμενα μάτια! Εἶναι πτητικὲς συσκευές, ἕνα εἶδος μικρῶν ἀεροπλάνων, σὲ σχῆμα ματιοῦ. Κλείνοντας ἕναν ἀνθρώπο μέσα τους, τὰ ἀεροπλοῖα αὐτὰ σχηματίζουν ἕναν ἐνιαῖο ὄργανισμὸ μὲ τὸ σῶμα του καὶ συγχρόνως τὸ πνεῦμα του ὑποτάσσεται ἀπόλυτα στὸ πνεῦμα μου καὶ γίνεται ἐκτελεστικὸ ὄργανό μου! Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ματιοῦ ὑπάρχει μιὰ μικρὴ συσκευή, ποῦ ἐξαπολύει ἕνα μαγνητικὸ ρευστό, ποῦ ρίχνει σὲ νάρκη ὁμοια μὲ θάνατο κάθε ἀνθρώπο ποῦ ἀγγίζει!

»Ἀπὸ τότε, προετοιμάζω τὴν ἐπίθεσί μου ἐναντίον τοῦ κόσμου, κατασκευάζοντας μάτια! Τὰ ἴδια τὰ μάτια, ὑπακούοντας στὶς διαταγές μου, αἰχμαλωτίζουν κάθε μέρα ἑκατοντάδες ἀνθρώπους καὶ μοῦ τοὺς φέρνουν ἐδῶ! Ἀπὸ αὐτοὺς ξεδιαλέγω λίγους, πολὺ λίγους, τοὺς πιὸ γερούς, γιατί ὁ ὄργανισμὸς τῶν πιλότων τῶν ἰπταμένων ματιῶν πρέπει νὰ ἔχη ἐξαιρετικὴ ἀντοχή! Τοὺς ὑπόλοιπους τοὺς.. τρώω!

Γελάει ἄσχημα καὶ προσθέτει:

— Σὲ λίγο, θὰ εἶμαι ἔτοι-

μος! Όταν τὰ μάτια μου θὰ ἔχουν φτάσει τὰ χίλια, θὰ καλέσω τίς κυβερνήσεις ὄλων τῶν χωρῶν νὰ ὑποταχθῶν! Ἄν ἀρνηθῶν, τρομερὴ καταστροφὴ περιμένει τὸ ἀνθρώπινο γένος! Θὰ ἐξαπολύσω τὰ ἱπτάμενα μάτια καὶ συγχρόνως θὰ βγῶ κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ κρησφυγετό μου καὶ θὰ συνηρίμω τίς ἀνθρώπινες πόλεις τῆ μιᾶ μετὰ τὴν ἄλλη!... Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ τελειώσω μὲ τοὺς Ὑπερανθρώπους! Θὰ πάτε, μαζί μὲ ἄλλα μάτια, νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσετε καὶ νὰ τοὺς φέρετε ἐδῶ! Προσέξτε! Μὴ δοκιμάσετε νὰ σπάσετε τὸ μάτι πού σὰς κλείνει καὶ νὰ ἐλευθερωθῆτε! Τὸ ἔχω προβλέψει αὐτό! Κάθε μάτι πού σπάζει ἢ παθαίνει κάποια βλάβη, καίγεται αὐτόματα!

Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα λιγδότημο διαταγμὸ, τὰ δυὸ μάτια γυρίζουν καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴ σκιηλιά, ἀκολουθούμενα ἀπὸ εἴκοσι ἄλλα μάτια!

Πετοὺν πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη!

Πηγαίνουν νὰ αἰχμαλωτίσουν τοὺς Ὑπερανθρώπους!

Ὁ... Ἐρυθρὸς
Σταυρὸς!

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΩΡΑ, στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων, διεξάγεται μιὰ τρομερὴ καὶ πρωτοφανὴς μάχη.

Τὰ ἀλλόκοτα ἱπτάμενα μάτια κατεβαίνουν γοργά. Ὁ Ὑπερανθρώπος, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ

κ ο καὶ ἡ Ἀστραπὴ δὲν τὰ ἀφήνουν νὰ κατεβῶν ὡς τὴ θεράντα.

Ἀπογειώνονται καὶ ὀρμῶν ἐναντίον τῶν παράδοξων αὐτῶν ἐχθρῶν μὲ τίς γροθιές τοὺς σφιγμένες.

Πρὶν ὅμως φτάσουν κοντὰ στὰ μάτια, ἡ Ἀστραπὴ δέχεται κατὰσθηθα τὸ μαγνητικὸ ρευστὸ δυὸ ἀπὸ αὐτὰ καί, μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ σὰν νεκροῦ, χάνει τὴν ἰσορροπίαν τῆς στὸν ἀέρα καὶ πέφτει σὰν χτυπημένο πουλι!

Ὁ Κοντοστούπης, πού ἔχει μείνει στὴ θεράντα μὲ τὸ μπουκαλάκι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο στὸ χέρι, τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς.

— Ἐδῶ... Ἐρυθρὸς Σταυρὸς!, λέει. Ἐδῶ... Σταθμὸς Πρῶτων Βοηθειῶν!

Γονατίζει κοντὰ στὴν κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ σταλάζει στὸ στόμα τῆς μερικὲς σταγόνες. Ἡ Ἀστραπὴ ἀνοίγει ἀμέσως τὰ μάτια τῆς, κυττάζει γύρω τῆς, λέει γοργὰ ἓνα «εὐχαριστῶ» στὸν Κοντοστούπη καὶ ἀπογειώνεται γιὰ νὰ πάρη μέρος στὴ μάχη.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ὑπερανθρώπος κι' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο φτάνουν κοντὰ στὸ σημεῖον τῶν ἱπταμένων ματιῶν, πρὶν τοὺς ἀγγίξῃ τὸ παράξενο μαγνητικὸ ρευστό. Οἱ γροθιές τοὺς σηκώνονται καὶ κατεβαίνουν μὲ ὀρμὴ τσακίζοντας δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τῶν!

Τὰ δυὸ μάτια πέφτουν κάτω, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη πού κυριεύε

ται από τρεμούλα! Φλόγες άναπηδούν από μέσα τους και τὰ καταβροχθίζουν μέσα σε λίγες στιγμές!

— "Άγιοι Πάντες!, τραυλίζει ο νάνος κατάπληκτος. Είμαι τρομερός! Με μιὰ ματὰ πού τους έρριξα άρπαξαν φωτιά! Δέν τόξερα πώς έχω τόσο... φλογερό βλέμμα!

Ή Άστραπή, σκίζοντας τον άέρα σαν μιὰ κόκκινη δολίδα, χτυπάει ένα τρίτο μάτι, πού πέφτει κι' αυτό κάτω, κοντά στον Κοντοστούπη.

— Σ' έφαγα!, του λέει ο νάνος. Θα σε κάψω με τὰ μάτια μου!

Και καρφώνει πάνω του τὰ μάτια του. Φλόγες άναπηδούν μέσα από τὸ άλλόκοτο όν και τὸ καταβροχθίζουν!

— Μωρέ μπράβο!, κάνει με θαυμασμό ο νάνος. Μάτια είναι αυτά πού. έχω εγώ ή... κανόνια;

Ο Ύπεράνθρωπος κάνει μιὰ γοργή στροφή ανάμεσα στο πλήθος τών ίπταμένων ματιών για νά συνεχίση την επίθεσί του.

Μά δέν προλαβαίνει. Τὸ μαγνητικό ρευστό πολλών ματιών τόν χτυπάει στο κομψί και πέφτει κάτω, στον κήπο, με τις αισθήσεις του χαμένες!

Μά ό... Σταθμός Πρώτων Βοηθειών άγρυπνάει!

Ο Κοντοστούπης τρέχει κοντά του και σταλάζει λίγες σταγόνες από τὸ θαυματουργό ύγρὸ του Ή λ Γ κ ρ έ κ ο στο στόμα του.

Ο Ύπεράνθρωπος συνέρχεται άμέσως και άπογεώνεται.

— Ούτε ένα «εύχαριστώ» δέν ειπε!, μωρμουρίζει ο νάνος δυσανεστημένος. Μά δε φταις εσύ! Φταίω εγώ πού έκινήτοποίησα όλόκληρο... Σταθμό Πρώτων Βοηθειών για νά σε συνεφέρω! Ούτε τή βενζίνα του αυτοκινήτου δε μου πλήρωσες!

Ή παράδοξη μάχη συνεχίζεται ψηλά, στον άέρα! Τὰ μάτια πέφτουν ένα - ένα, χτυπημένα από τις γροθιές τών Ύπερανθρώπων και από τὸ άτομικό πιστόλι του Ή λ Γ κ ρ έ κ ο και καίγονται. Οί ήρωές μας πέφτουν κι' αυτοί κάθε τόσο, μά ο Κοντοστούπης περιμένει με τὸ μπουκάλι έτοιμος να τους συνεφέρη...

Λίγα λεπτά άργότερα, όλόκληρο τὸ σμήνος τών ίπταμένων ματιών έχει έξοντωθή!

Οί ήωές μας, λαχαιασμένοι από τή μάχη, είναι τώρα καθισμένοι στη δεράντα. Κοντά τους είναι καθισμένες κι' ή Έλσα, ή γυναίκα του Ύπερανθρώπου, και ή Λάουσα, ή άρραβωνιστικήα του Κεραυνού. Ή Έλχίνα πηγαινοέχοεται κουβαλώντας λεμονάδες!

— Δέν χωρεί καμμιὰ άμβιβολία, λέει ο Ή λ Γ κ ρ έ κ ο, ότι ο Κεραυνός και ο Ύπερέλληνας έχουν αιχμαλωτιστή από παρόμοια καταπληκτικά όντα! Τί είναι όμως τὰ όντα αυτά; Από πού προέρχονται; Τί σκοπούς έχουν; Από τί άποτελούνται; Δυστυχώς, μό-

λιν τὰ χτυπήσουμε, καίγονται κι' έτσι...

Αυτό που έπακολουθεί δραματίζεται τόσο γοργά ώστε οι φίλοι μας δεν προλαβαίνουν να αντιδράσουν και να άμυνθούν!

Ένα νέο σμήνος από ίπτάμενα μάτια καταφθάνει ξαφνικά με άστραπιαία ταχύτητα από όλες τις κατευθύνσεις και λούζει τους Ύπερανθρώπους και τις γυναίκες με το μαγνητικό ναρκωτικό ρευστό!

Όλοι χλωμιάζουν νεκρικά, γέρνουν και μένουν στις πολυθρόνες τους ακίνητοι, σαν περαμένοι!

Μόνο ένας τους δεν παθαίνει τίποτα: ο Κοντοστούπης! Είναι καθισμένος λίγο παράμερα και το μαγνητικό ρευστό δεν τον άγγίζει. Τα ίπτάμενα μάτια δεν το αντιλαμβάνονται αυτό, γιατί ο νάνος, από τον ξαφνικό φόβο που δοκίμασε, έχασε άμέσως τις αισθήσεις του κι' αυτός!

Τα μάτια χαμηλώνουν. Πιάνουν τους φίλους μας με τις μακρές ελαστικές και πανίσχυρες βλεφαρίδες τους, τους τοποθετούν στο κάτω βλέφαρό τους και άπογειώνονται.

Φεύγουν, κουβαλώντας μαζί τους όλόκληρη την οικογένεια, τον Ύπερανθρωπο, τον Έλ Γ κ ρ έ κ ο, την Άστραπή, τον Κοντοστούπη, την Έλσα, τη Λάουρα και την Έλγίνα!

Ταξιδεύουν γοργά για τις μακρινές Ίνδιες, για το ύπογειο ανάκτορο του Έφ'άλη, του τρομερού άφέντη τους!

Ύπερανθρώπος
έναντίον Κολοίσσου

Δ ΕΝ ΑΡΓΕΙ να συνέλθη ο νάνος από τη λιποθυμία του. Για μερικές στιγμές δεν καταλαβαίνει πού βρίσκεται.

Κουνάει το κορμί του πάνω στο κάτω βλέφαρο του ίπταμένου ματιού και σκέπτεται:

«Μαλακό κρεβάτι! Θα δώσω συγχαρητήρια στην Έλχίνα που κατάφερε να κάνει το κρεβάτι μου τόσο μαλακό!».

Όταν όμως κυττάζει προς τα δεξιά και βλέπει ότι πετάει ανάμεσα στα σύννεφα, μουρμουρίζει:

«Δέ... δεν είμαι στο κρεβάτι μου! Πού... πού είμαι;».

Και τότε κυττάζει άριστερά και βλέπει το πελώριο μάτι που τον κρατεί αιχμάλωτο!

Ό τρόμος του είναι άπέραντος. Θέλει να φωνάξη! Να ούρλιάξει! Να ξεφωνίση! Να καλέση την... άστρνομεία!

Μά δεν μπορεί! Ό φόβος του σφίγγει το λαιμό και έμποδίζει τις λέξεις να βγούν από το λαρύγγι του! Το αίμα του παγώνει! Τα μάτια του άλλοιθωρίζουν και θολώνουν! Καί... λιποθυμάει πάλι!

...Όταν άνοίγη πάλι τα μάτια του, με δυσκολία καταφέρνει να μη λιποθυμήσει για τρίτη φορά!

Είναι ξαπλωμένος σ' ένα μαρμάρινο τραπέζι μαζί με άλλους, μπροστά σ' ένα τεράστιο γίγαντα, ένα πανύψηλο άντρα, που το κεφάλι του μό-

νο έχει μέγεθος ενός δωματίου!

«Ο Ίησους Χριστός νικά κι' όλα τὰ κακά σκορπά!, σκέπτεται ο Κουτοστόυπης. Δεν πρέπει νὰ τρομάξω! Βλέπω ἕνα ὄνειρο! Ἕνα κακὸ ὄνειρο! Τίποτ' ἄλλο! Κι' ἀφού βλέπω ἕνα ὄνειρο, τί μὲ νοιά-

ζει ἂν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι εἴκοσι μέτρα ἢ... εἴκοσι πόντους ψηλός; Δεν μπορεῖ νὰ μὸυ κάνη κανένα κακὸ!...».

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἐφιάλτη ἀντηχεῖ βουερά μέσα στὴν αἴθουσα:

— Συγχαρητήρια! Ὑπερέλληνα! Συγχαρητήρια, Κε-

Τὰ ἱπτάμενα μάτια ὀρμοῦν ἐναντίον τῶν ἡρώων μας καὶ ἐξαπολύουν τὸ φοβερὸ μαγνητικὸ ρευστό!

ραυνέ! Έκτελέσατε πιστά τις διαταγές μου! Μοῦ φέρατε ἐδῶ ὄλους τοὺς δικούς σας! Σὲ λίγο θὰ ἔχουν γίνει κι' αὐτοὶ ἵπτάμενα μάτια σὰν ἐσάς καὶ τότε θ' ἀρχίσῃ ἡ ἐξόρμησί μας γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ κόσμου!

Σωπαίνει, κυττάζει τὴν Ἐλσα, τὴ Λάουρα καὶ τὴν Ἐλχίνα καὶ συνεχίζει:

— Τίς πρεῖς γυναῖκες ὅμως δὲ θὰ τίς κάνω ἵπτάμενα μάτια! Δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο! Εἶναι προτιμώτερο νὰ τίς... φάω!

Καὶ ἀπλώνει πρὸς τὸ μέρος τους τίς χερουκλές του.

Ὁ Κοντοστούπης ἀγανακτεῖ.

«Ὁνειρο — ξόνειρο, σκέπτεται, δὲ μοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτό! Δὲ θὰ σὲ ἀφήσω. μαντρώχαλε, νὰ φᾶς τίς γυναῖκες! Δὲν εἶναι ἱπποτικὸ αὐτό! Ἄσε ποὺ μπορεῖ νὰ πάθῃ καί... καμμιά δηλητηρίασι πρῶγοντας τὴν Ἐλχίνα καὶ νὰ βρούμε τὸν μπελά μας!».

Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ μπουκαλάκι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ, πρὶν ὁ Ἐφιάλτης προλάβῃ νὰ καταλάβῃ τί συνέβῃ, σταλάζει ἀπὸ τὸ θαυματουργὸ ὑγρὸ στὸ στόμα τοῦ Ἑπερανθρώπου, τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τῆς Ἀστραπῆς.

Ἐνῶ οἱ φίλοι του συνέρχονται καὶ πετάγονται ὄρθιοι, ὁ νάνος ἀπογειώνεται σὰν ὀβίδα καὶ χτυπάει τὸν γίγαντα στὸ κτηνώδες μούτρο του, μιὰ στιγμὴ πρὶν τὰ δάχτυλά του

ἀγγίξουν τὴν Ἐλσα!

Ὁ Ἐφιάλτης τραδιέται ξαφνιασμένος πρὸς τὰ πίσω, ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης χάνεται πανικόβλητος στὰ βάθη τῆς σπηλιάς!

Ὁ Ἑπερανθρωπος ἀπὸ γειώνεται, πρὶν ὁ γίγαντας ἀπλώσῃ πάλι τὰ χέρια του!

Ἡ τρομερὴ γροθιά τοῦ ἥρωος τῶν ἡρώων τὸν χτυπάει στὸ σαγόνι καὶ ἔνα ἐκπληκτικὸ πρᾶγμα ἐπακολουθεῖ.

Ὁ Ἐφιάλτης, οὐρλιάζοντας σὰν χίλια τσακάλια μαζί ἀπὸ πόνο καὶ μανία, πέφτει! Γέρνει πρὸς τὰ πίσω, χάνει τὴν ἰσορροπία του, σκοντάφει στὸ μαρμάρινο θρόνο του καὶ σωριάζεται χάμω μὲ βρόντο, ποὺ κάνει ὀλόκληρη τὴ σπηλιά νὰ τρανταχθῇ!

Μὰ σηκώνεται ἀμέσως ἐπάνω καί, καθὼς ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἡ Ἀστραπὴ ἀρμούν ἐναντίον του, ἀπλώνει τίς χερουκλές του καὶ τούς... ἀρπάζει στὸν ἀέρα, ὅπως θάπιανε κανεὶς δυὸ κοτόπουλα!

Ἐνας βρυχηθμός, ποὺ θυμίζει πεντακόσια λιοντάρια ποὺ μουγγρίζουν μαζί, βγαίνει ἀπὸ τὸ πλατὺ καὶ ὀγκῶδες στήθος του.

Τὰ μπράτσα του κινοῦνται πρὸς τὰ μέσα!

Τὰ κεφάλια τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τῆς Ἀστραπῆς συγκρούονται μεταξύ τους μὲ ἀπίστευτὴ φόρα, ἀφήνοντας ἕναν ξερὸ ἀνατριχιαστικὸ κρότο!

Εὐτυχῶς, ἡ ὑπερφυσικὴ ἀντοχὴ τοῦ ὀργανισμοῦ τους τοὺς σώζει ἀπὸ τὸ θάνατο! Μὰ τὸ χτύπημα εἶναι τόσο

δυνατό ὥστε χάνουν κι' οἱ δυὸ
τὶς αἰσθήσεις τους!

Ὁ Ἐφιάλτης ἐτοιμάζεται
νὰ τοὺς ξαναχτυπήσῃ πάλι
καὶ πάλι, ἀποφασισμένος νὰ
πολιτοποίησῃ τὰ κρανία τους.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐπεμ-
βαίνει!

Σὰν σαῖτα, περνάει ἀνά-
μεσα στὰ μπράτσα του καὶ
τὸν χτυπάει μ' ὄλη του τὴ δύ-
ναμι στοῦ λαϊμό, πάνω στοῦ
λοιρύγγι.

Ὁ πόνος διαπερνάει σὰν
πυρωμένη λόγχη τὸ κορμὶ τοῦ
ἀποτρόπαιου κολοσσού! Τὰ
δάχτυλά του ἀνοίγουν ἐλευθε-
ρώνοντας τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ α
καὶ τὴν Ἀστραπή, τοῦ πέ-
φτον χάμω ἀναίσθητο: πάν-
τα! Φοβερὲς βλαστήμιες
θγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα του!
Τὸ κορμὶ του συγκλονίζεται
ὀλόκληρο καὶ τὰ μεγάλα μά-
τια του πάνε νὰ πεταχτοῦν ἀ-
πὸ τὶς κόγχες τους!

Ἡ σπηλιά ὀλόκληρη ἀντι-
βουίζει ἀπὸ τὰ βογγητά του.

«Ἐπάνω τους!»

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ συνε-
χίζει τὴν ἐπίθεσί του. Ἀνυ-
ψώνεται στὸν ἀέρα καὶ μὲ
μιὰ κατακόρυφη βουτιά χύνε-
ται ἐναντίον τοῦ Ἐφιάλτη. Ἡ
γροθιά του προσγειώνεται πά-
νω στοῦ ὀγκῶδες κρανίον τοῦ
γιγαντώσῃ κτήνους κά-
νοντάς του νὰ τρίξῃ!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁμοῦ, ὁ
Ἐφιάλτης χτυπάει στὰ τυφλά
μὲ τὴν χερούκλα του καὶ τὸν
πετυχαίνει. Τὸ χτύπημα εἶναι

τόσο δυνατό, ὥστε τὸ κορμὶ
τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἐκσφενδο-
νίζεται μὲ ἀπίστευτη φόρα
πρὸς τὰ πάνω, χτυπάει στὸ
πέτρινο ταβάνι τῆς σπηλιάς
καὶ ξαναπέφτει μὲ τὶς αἰσθή-
σεις του μισοχαμένες!

Τρίζοντας τὰ δόντια του ἀ-
πὸ λύσσα, ὁ Ἐφιάλτης τὸν
ἀοπάζει στὸν ἀέρα μὲ τὰ δυὸ
γέρια του καί, φουσκώνοντας
τοὺς μῶνες τῶν μπράτσων
του, δοκιμάζει νὰ τὸν κόψῃ
στὰ δυὸ! Τότε, ἐπεμβαίνει
ὁ... Κοντοστούπης!

Ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὁ
νάνος ἦταν κρυμμένος σ' ἓνα
οἶφι, πίσω ἀπὸ ἓνα μάτι!
Βλέποντας ὁμοῦ τὸν Ὑπερ-
άνθρωπο σὲ τόσο τρομερὸ κίν-
δυνο, ξεχνάει τὸ φόβο του καὶ
ἐφαρμὰ οὐρλιάζοντας:

— Ἐρχεται ὁ τρομερὸς
Κοντοστούπης! Παραμερί-
στε!

Σκίζοντας τὸν ἀέρα μὲ
σπασμωδικὰ ζιγκ - ζάγκ, σὸν
τυφλὸ τζιτζικί, ὁ Κοντοστού-
πης ρίχνεται ἐναντίον τοῦ Ἐ-
φιάλτη!

Μὰ εἶναι ἄτυχος! Δὲν προ-
λαβαίνει νὰ τὸν χτυπήσῃ!

Ἀπεναντίας, ὁ κολοσσὸς
τὸν ἀρπάξει κι' αὐτὸν στὸν
ἀέρα καὶ ἀρχίζει νὰ χτυπάῃ
τὸ κεφάλι του στὸ κεφάλι τοῦ
Ὑπεράνθρωπου!

— Ὡχ!, κάνει ὁ νάνος.
Βοήθεια! Ἀστυνομία! Θὰ
μοῦ γεμίση τὸ κεφάλι... κα-
ρούμπαλα τὸ τέρας! Χάθη-
κα!

Τώρα, εἶναι ἡ σειρά τῆς
Ἀστραπῆς καὶ τοῦ Ἐ λ
Γ κ ρ έ κ ο νὰ ἐπεμβοῦν. Σὺ-

νέρχονται κι' οί δυό σχεδόν ταυτόχρονα από τή λιποθυμία τους, άπογειώνονται και χτυπούν τόν γίγαντα πάνω στα μπράτσα!

Τά δάχτυλά του, μουδιασμένα από τό χτύπημα, ανοίγουν και ό 'Υπεράνθρωπος μέ τόν Κοντοστούπη ελευθερώνονται και άπομακρύνονται για νά κάνουν μιá στροφή και νά έπιτεθούν πάλι!

"Όλες αυτές οι άλλεπάλληλες συγκρούσεις έγιναν μέ τόσο άστραπιαία ταχύτητα, ώστε τά ίπτάμενα μάτια, οι προμεροί σκλάβοι του 'Εφιάλτη, δέν πρόλαβαν νά πάρουν κι' αυτοί μέρος στη μάχη!

Τώρα, ό κολοσσός ούρλιάζει μανιασμένα:

— 'Επάνω τους! "Όλοι έπάνω τους!

'Αμέσως, ό στρατός τών ματιών κινείται ταυτόχρονα! Τά ίπτάμενα μάτια σκίζουν τόν άέρα μέσα στην άπέραντη σπηλιά, όρμώντας προς τό μέρος τών ήρώων μας!

'Από τίς κόρες τους έκπέμπονται μαγνητικά ρευστά, πού τούς χτυπούν άπ' όλες τίς μεριές κάνοντάς τους νά χλωμιάσουν σαν νεκροί και νά πέσουν άναίσθητοι!

'Ο Κοντοστούπης μόνο, πού σέ κάθε στιγμή ή σκέψη του είναι ή... φυγή, τό βάζει στα πόδια και χώνεται στη δεύτερη αίθουσα, όπου βρίσκονται οι πελώριες μηχανές του 'Εφιάλτη, κυνηγημένος από δυό ίπτάμενα μάτια!

— 'Αγιε 'Ονούφριε, προ-

στάτη μου!, ούρλιάζει. Σέ... άποχαιρετώ! Χάνεις τόν Κοντοστούπη σου! Τόν χάνεις για πάντα άπάνω στον... άνθό τής νιότης του και τής όμορφιάς του!

Και τότε, ό κωμικός νάνος, καθώς τά δυό μάτια όρμούν έναντιον του από τή μιá κι' από τήν άλλη μεριά για νά τόν λούσουν μέ τό μαγνητικό τους ρευστά, κάνει κάτι άπροσδόκητο. Βγάζει από τήν τσέπη του τό μπουκαλάκι μέ τό ύγρό του 'Ελ Γκρέκο και πίνει μιá μεγάλη γουλιά!

Τό μαγνητικό ρευστό τόν λούζει. Μά δέν του κάνει τίποτα! 'Η δόσι, πού έχει πάρει από τό φάρμακο του 'Ελ Γκρέκο προσγατεύει τόν οργανισμό του!

Συμβαίνει όμως και κάτι άλλο. Κάτι έντελώς άπίστευτο!

'Η δόσι είναι πολύ μεγάλη έκατό φορές μεγαλύτερη από τήν κανονική! "Ενας άλλος άνθρωπος θά έπεφτε νεκρός! Μά ό οργανισμός του Κοντοστούπη είναι προικισμένος μέ ύπερφυσική άντοχή. "Ετσι, άντι νά τόν σκοτώση, πολλαπλασιάζει τίς δυνάμεις του! Τόν κάνει δέκα φορές πιό δυνατό και πιό τολμηρό άπ' όσο ήταν πριν!

"Ενας τρομερός θυμός βράζει στα στήθη του. Καθώς τά ίπτάμενα μάτια όρμούν πάλι έναντιον του, ό Κοντοστούπης άρπάξει ένα σιδερένιο τεράστιο στύλο τής μιáς μηχανής, τόν άποσπά μέ μιá κίνηση και μέ δυό γοργά χτυπήματα συν-

τρίβει τούς αλλόκοτους αντίπαλους του, που πέφτουν άμέσως χάμω και καίγονται γοργά!...

Μόνος
έναντίον χιλίων!

ΤΩΡΑ, ό μαινόμενος Κοντοστούπης, με τó σιδερένιο στύλο στό χέρι, περνάει στην άλλη αίθουσα, όπου βρίσκονται ό Έφιάλτης και ό στρατός τών Ιπταμένων ματιών.

Γιά μιá στιγμή σταματάει στό άνογμα, που συνδέει τή μιá σπηλιά με τήν άλλη, και παρακολουθεί τó φριχτό θέαμα που ξεδιπλώνεται μπροστά του.

Ό Έφιάλτης, τρελλός άπό λύσσα, ποδοπατάει με τίς ποδάρες του τόν Υπεράνθρωπο, τόν Έλ Γκρέκο και τήν Άστραπή, προσπαθώντας νά τούς συνθλίψη κάτω άπό τά γιγαντιαία πέλματά του!

Βέβαια, οι Υπεράνθρωποι είναι προκλισμένοι με υπερφυσική άντοχή. Είναι όμως άμφίβολο άν θά κατορθώσουν νά άνθέξουν ως τó τέλος σ' ένα τόσο τρομερό ποδοπάτημα! Θα κρατήση ό οργανισμός τους, άν ό κολοσσός έξακολουθήση νά τούς ποδοπατάη έτσι;

Χωρίς νά σταματήσει τó ποδοπάτημα, ό Έφιάλτης άπλώνει τίς χερούκλες του γιά νά άρπάξη τήν Έλσα, τή Λάριρα και τήν Έλχίνα!

Τότε ό Κοντοστούπης ξε-

σπάει σε μιá θυελλώδη επίθεσι. Ό καρδιά του δέ νοιώθει τώρα καμμιá ταραχή, τώρα που έχει γίνει—προσωρινά τουλάχιστον— δέκα φορές πιό τολμηρός άπό πρίν!

Σφίγγοντας τόν τεράστιο σιδερένιο στύλο, ρίχνεται έναντίον του Έφιάλτη. Ό στύλος διαγράφει ένα τρομερό ήμικύκλιο στόν άέρα, σφυρίζοντας άπαίσια, και χτυπάει τόν κολοσσό στό κεφάλι με τόση δύναμι, ώστε τó γιγαντιαίο κήνος αφήνει ένα βροντερό βογγητό κι έπειτα παραπατάει και ξανακάθεται στό θρόνο του, όπου μένει άσάλευτος, ζαλισμένος άπό τó χτύπημα, κυττάζοντας χαλά όλόγισια μπροστά του!

Άμέσως, όλα τά ίπτάμενα μάτια αρχίζουν μιá φοβερή άντεπίθεσι!

Όρμούν έναντίον του Κοντοστούπη και τόν λούζουν με τó μαγνητικό ρευστό τους. Μά ό νάνος, που ό οργανισμός του βρίσκεται άκόμα κάτω άπό τήν επίδρασι του φαρμάκου, δέν παθαίνει τίποτα.

Άπεναντίας, ρίχνεται άνάμεσα στα αλλόκοτα όντα και, στριφογυρίζοντας με μανία τόν τεοάστιο στύλο, τά τσακίζει δέκα - δέκα, κάνοντάς τα νά πέφτουν και νά αναφλέγωνται!

Ό μάχη αύτή κρατάει μερικά λεπτά. Τά ίπτάμενα μάτια, βλέποντας ότι τó μαγνητικό ρευστό τους δέν κάνει τίποτα στόν παράξενο νάνο, πέφτουν επάνω του και προσπαθούν νά τόν άρπάξουν με

τις μακρυές ελαστικές και δυνατές βλεφαρίδες τους!

Μά και πάλι δὲν κατορθώνουν τίποτα.

Ὁ Κοντοστούπης κρατάει μακριὰ τοὺς ἀντιγάλους τοῦ στριφογυρίζοντος τὸ σιδερένιο στύλο καὶ οὐρλιάζοντας:

— Κάτω τὰ χέρια, πολίτες! Ὁ Κοντοστούπης εἶναι Κοντοστούπης καὶ δὲ γεννήθηκε ἄκόμα ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ τὸν νικήση! Πίσω, μάτια, ἄλλοῶς σὰς βιάζω τό...μάτι!

Ξαφνικά, ἐνῶ ἡ νίκη ἔχει γείρει πιά μὲ τὸ μέρος του, ὁ νάνος νοιώθει κάτι, σὰν σιδερένια λαβίδα, νὰ τὸν ἀρπάξει ἀπὸ πίσω.

Ἐνα τεράστιο χέρι τοῦ ἀποσπᾷ τὸ στύλο ἀπὸ τὸ δικό του χέρι καὶ τοῦ τὸν κατεβάζει στὸ κεφάλι.

Ἡλιοι καὶ ἄστρα φανερώνονται μπροστὰ στὸν Κοντοστούπη καὶ χίλιες καμπάνες ἀντηχοῦν μέσα στὸ μυαλό του!

Συνέρχεται ὁμως μιά στιγμή ἀργότερα καὶ βλέπει ὅτι βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ...Ἐφιάλη!

Τὸ πρόσωπο τοῦ κολοσσοῦ εἶναι φριχτὰ παραμορφωμένο ἀπὸ ἓνα μωρφασμὸ λύσσας καὶ μίσους. Γὰ μάτια του πετοῦν φωτιές! Τὰ ρουθούνια του ἀνοιγοκλείνουν βιάζοντας πυρωμένη ἀνάσα! Τὰ δόντια του τρίζουν!

— Ἄτιμε νάνο!, μουγγρίζει καὶ καταπίνει τὸν Κοντοστούπη! Πυκνὸ μαῦρο σκοτάδι καὶ ἓνας καυτερός μολυσμένος ἀέρας, ποὺ τὸν κάνει

νὰ ἀσφυκτιᾷ!

Θέλει νὰ φωνάξη μὰ δὲν μπορεῖ! Θέλει νὰ ἀνασάνη, μὰ ὁ μολυσμένος ἀέρας δὲν καπεδαίνει: στὰ πνευμόνια του!

Νοιώθει τὸ κορμί του νὰ γλιστρήει πάνω σὲ κάτι ζεστό καὶ λεῖο καὶ νὰ σταματᾷ! Καταλαβαίνει: ὅτι βρῖσκεται μίσα στοῦ... υτομάχι τοῦ κολοσσοῦ!

Ὁ Κολοσσὸς καὶ ὁ Νάνος

ΤΟ ΜΥΑΛΟ του λειτουργεῖ γοργά. Καταλαβαίνει ὅτι ἂν μείνη λίγα λεπτὰ ἐκεῖ κάτω, θὰ πεθάνη ἀπὸ ἀσφυξία καὶ ἀπὸ τὰ ὀξέα καὶ διαβρωτικὰ ὑγρά ποὺ χύνουν ὄλα τὰ στομάχια!

Κάτι πρέπει νὰ κάνη!

Στὴν ἀπόγνωσί του, σφίγγει τὰ δάχτυλά του σὲ μιά γερὴ γροθιά καὶ χτυπᾷ στὰ στομάχια!

Ἡ γροθιά του συναντᾷ τὰ τοιχώματα τοῦ στομαχιοῦ καὶ ὁ νάνος νοιώθει ὀλόκληρο τὸ στομάχι νὰ συσπᾶται καὶ νὰ στριφογυρίζει κἀνοντάς τον νὰ ζαλιζέται, σὰν νὰ βρισκόταν μέσα σ' ἓνα καράβι!

Ὡς τ' αὐτιά του φτάνουν βροντές. Εἶναι χωρὶς ἄλλο τὰ μουγγρητὰ τοῦ κτήνους!

Ὁ νάνος τραβάει πάλι πρὸς τὰ πίσω τὸ χέρι του καὶ ξαναχτυπᾷ! Μιὰ δύναμι τὸν ἀρπάζει ξαφνικά, τὸν σπρώχνει μὲ ἀπότομη φόρα καί...ὁ νάνος βρίσκεται ἔξω, μέσα

στην αΐθουσα, σὲ ἀπόστασι τριάντα μέτρων ἀπὸ τὸν Ἐφιάλτη! Μὴν μπορῶντας νὰ βαστήξῃ τοὺς πόνοους, πού τοῦ προκαλοῦσαν στὸ στομάχι τὰ χτυπήματα τοῦ νάνου, ὁ γίγαντας τὸν εἶχε ξαναβγάλει!

Ὁ Κοντοστούπης πέφτει ἀκριβῶς δίπλα στὸν ἀναίσθητο Ὑπεράνθρωπο. Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι, πρὶν ὁ Ἐφιάλτης προλάβῃ νὰ κινηθῇ καὶ πρὶν τὰ ἵπταμενα μάτια ἐπιτεθοῦν πάλι, ὁ Κοντοστούπης βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ ὕγρὸ τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἀδειάζει ὀλόκληρο τὸ περιεχόμενό του μέσα στὸ στόμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Σχεδὸν ἀμέσως, ὁ ἥρωσ τῶν ἡρώων πετάγεται ὀρθός. Νοιώθει δεκαπλάσιες δυνάμεις ἀπὸ πρὶν! Κυττάζει γύρω, βλέπει τὰ ἵπταμενα μάτια καὶ τὸν Ἐφιάλτη καὶ ἐφορμά!

Τὸ κορμί του σκίζει τὸν ἀέρα σὰν βολίδα καὶ χτυπάει τὸν κολοσσὸ στὴν καρδιά μὲ τὸ κεφάλι μπροστά!

Τὸ χτύπημα εἶναι τρομακτικό. Ὁ Ἐφιάλτης ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια του καὶ τὸ στόμα του σπασμῶδικά, βογγάει καὶ σωριάζεται χάμω ἀναίσθητος!

— Τὰ εἶδες; κάνει ὁ Κοντοστούπης κοροϊδευτικά. Αὐτὰ παθαίνουν τά... κακὰ παιδιά!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, βλέποντας τὸν προμερὸ ἀντίπαλό του ἐκτὸς μάχης, γυρίζει καὶ

συνεχίζει τὴν ἐπίθεσί του ἐναντίον τῶν ἵπταμένων ματιῶν, πού τὸν ἔχουν ζῶσει ἀπ' ὅλες τὶς μεριές!

Τὸ μανηγικό τους ρευστὸ τὸν λούζει ἀπὸ παντοῦ, μὰ χωρὶς νὰ τοῦ κάνουν τίποτα. Αὐτὸς ἀπεναντίας, μὲ τὶς φοβερὲς γροθιές του τσακίζει τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς φριχτὲς μηχανές, πού εἶναι μισὲς ἄνθρωπος καὶ μισὲς μέταλλο!

Τὰ ἵπταμενα μάτια πέφτουν, ἀναφλέγονται καὶ καίγονται!

Ὁ Κοντοστούπης βοηθαίει τὸ μεγάλο φίλο του στό... σπὸρ αὐτό!

— Μαννούλα μου!, λέει κάθε τόσο. Ποτέ μου δὲν εἶχα βγάλει τόσα μάτια μαζεμένα! Ὅταν γυρίσουμε στὴ Νέα Ἰέρκη, θὰ γίν... ὀφθαλμιαπρος! Πονάει μάτι... βγάζει μάτι! Νά!

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ στρατὸς τῶν ἵπταμένων ματιῶν ἔχει πιὰ ἐξοντωθῇ. Δὲν ἔχουν ἀπομείνει, παρὰ μόνο δυὸ μάτια, πού ὅμως εἶναι τόσο γοργὰ καὶ τόσο ἐπιδέξια, ὥστε κατορθώνουν νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ ὅλα τὰ χτυπήματα τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τοῦ Κοντοστούπη!

Κάτω, τὸ ἔδαφος εἶναι κατὰστικτο ἀπὸ μαῦρες κηλίδες, στὰ μέρη ὅπου κήκων καὶ χάθηκαν τὰ ἄλλα μάτια.

Ὁ Ἐφιάλτης, ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστραπή, ἡ Ἐλσα, ἡ Λάουρα καὶ ἡ Ἐλχίνα ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ξαπλωμένοι, ἀναίσθητοι!

Καθώς κυνηγάει τὰ δυὸ ἰπτάμενα μάτια, ὁ Ὑπεράνθρωπος σκέπτεται:

«Ποῦ εἶναι ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ Ὑπερέλληνας; Δὲν τοὺς βλέπω πουθενὰ ἐδῶ μέσα! Μήπως τοὺς ἔχει ἐξοντώσει ὁ τρομερὸς αὐτὸς γίγαντας ἢ μήπως τοὺς ἔχει φυλακίσει κάπου ἄλλου;».

Ὁ Κουτοστούπης κυνηγάει κι' αὐτὸς τὰ ἰπτάμενα μάτια μὲ λύσσα.

Νοιώθει ὅμως κάτι παράξενο μέσα του. Μιὰ ἐξάντλησι. Μιὰ ὄρεξι γιὰ ὕπνο!

Ἡ γροθιά του Ὑπεράνθρωπου τὸν χτυπάει στὴ μέση τοῦ προσώπου του!

Καταλαβαίνει ὅτι ἡ ἐπίδρασι τοῦ φαρμάκου ἐλαττώνεται σιγά - σιγά. Τὸ κορμί του δὲν ἔχει πιά τὴ δεκαπλάσια ἐκείνη δύναμι πού του εἶχε χαρίσει τὸ ὑγρὸ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο !

Καί — τὸ χειρότερο — τὸ μαγνητικὸ ρευστὸ τῶν δύο ἰπτάμενων ματιῶν, ἂν καὶ δὲν τὸν ρίχνη ἀναίσθητο, ἐν τούτοις τὸν κάνει νὰ νοιώθῃ ρίγη στὴ σπονδυλική του στήλη!

Τώρα, κινδυνεύει νὰ πέσῃ κι' αὐτὸς λιπόθυμος ὅπως οἱ ἄλλοι. Καὶ ἀποφασίζει νὰ... πέσῃ μόνος του χάμω καὶ νὰ κἀνῃ τὸν λιπόθυμο, ἀφήνοντας μόνο του τὸν Ὑπεράνθρωπο, νὰ συνεχίσῃ τὸ κυνηγητό!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἐντελῶς ἀπροσδόκητο:

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ὁ νάνος ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ πέσῃ πρὸς τὰ κάτω, τὰ δυὸ ἰπτάμενα μάτια πού βρίσκονται τὸ ἓνα πρὸς τὰ δεξιὰ του καὶ τ' ἄλλο πρὸς τ' ἀριστερά του, ὁρμοῦν ταυτόχρονα ἐναντίον του.

Δὲ συναντοῦν ὅμως τὸ στόχο τους καὶ συγκρούονται μὲ δύναμι μεταξύ τους.

Ἕνας μεταλλικὸς κρότος ἀκούγεται!

Τὰ δυὸ μάτια πέφτουν! Πέφτουν στὸ ἔδαφος τῆς σπηλιάς καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μένουν ἀκίνητα. Ἐπειτα, φλόγες ἀναπηδοῦν. Μαζὶ μὲ τὶς φλόγες ἀναπηδοῦν καὶ δυὸ μορφές, ἡ μιὰ κίτρινη καὶ ἡ ἄλλη γαλανή!

Μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ

Και ο νάνος τὸ δάξει στὰ πόδια, χειρονομώντας με ἀπόγνωση!

γαράς ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ τοῦ Κοντοστούπη. Ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ Ὑπερέλληνας εἶναι οἱ μορφές ποῦ βγήκαν ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἱπτάμενα μάτια!

Ρίχνονται κι οἱ δύο στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ὑπερανθρώπου με δάκρυα στὰ μάτια.

—Τραβήξαμε τὰ τρομερότερα μαρτυρία τῆς ζωῆς μας μέσα σ' αὐτὰ τὰ φριχτὰ μηχανικὰ μάτια!, λέει ὁ Κεραυνός. Ἡ θέλησίς μας ἦταν ὑποδουλωμένη στὴ θέλησι τοῦ κτηνώδους γίγαντος καί, μολονότι νοιώθαμε ὅτι πολεμούσαμε ἐναντίον ἀγαπημένων μας προσώπων, κάναμε ὅ,τι

ἤθελε αὐτός! Γι' αὐτὸ δυσκολευτήκατε νὰ μᾶς ἐξοντώσετε! Διευθίναμε τὰ ἱπτάμενα μάτια μας πρὸ ἐπιδέξια ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους! Ἡ μητέρα ὁμως... ἡ Ἀστραπή... ἡ Ἀστραπή... ἡ Λάουρα!

—Θὰ συνέλθουν ὅταν περάσει ἡ ἐπίδρασι τοῦ φαρμάκου!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπερανθρώπος. Ἐκεῖνο ποῦ ἐπείγει τώρα εἶναι νὰ ἐξοντώσουμε ὀριστικὰ τὸν Ἐφιάλτη!

Στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας

ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ καὶ οἱ τέσσερις μαζί πρὸς τὸν πεσμένο

γίγαντα, με τις γροθιές σφιγμένες, αποφασισμένοι να δώσουν ένα τέρμα στην τρομερή, έγκληματική σταδιοδρομία του!

Φτάνουν κοντά του και έτοιμάζονται να ριχτούν επάνω του.

Ξαφνικά όμως, μ' ένα τρομακτικό πήδημα, ο κολοσσός, ο Έφιάλτης με τα Χίλια Μάτια, πετάγεται όρθιος!

Μουγκρίζοντας σαν εκατό θρονιές μαζί, όρμαιο προς την έξοδο, σαν ένας άκράτητος σίφουνας, πού παρασύρει τὰ πάντα.

Περνώντας δίπλα στον Υπεράνθρωπο, τον άρπάζει και συνεχίζει τὸ τρέξιμο μαζί του, κρατώντας τον με τις χερσούκλες του τόσο σφιχτά, ὥστε ο Υπεράνθρωπος δὲν ὑπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ ἀντισταθῇ!

Χωρὶς νὰ χάσῃ τὸν καιρό του με τὸ νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς, ὁ Έφιάλτης πέφτει πάνω στὸν τοῖχο, τὸν γκρεμίζει καὶ βγαίνει ἔξω.

Με τεράστια θήματα, ὁ καταπληκτικὸς γίγαντας πηδάει ἀπὸ πλαγὰ σὲ πλαγὰ καὶ ἀπὸ κορφή σὲ κορφή καὶ καταρακκλαεὶ στὸν κάμπο κάτω, σκορπίζοντας τὸν τρόμο καὶ τὸν πανικὸ σὲ χωρὶά καὶ σὲ πόλεις!

Ὅπου πατοῦν τὰ πόδια του τρῖσβαθοὶ λάκκοι ἀνοίγουν στὸ χώμα! Δέντρα ξεριζώνονται καὶ σπίτια γκρεμίζονται στὸ πέρασμά του!

Σὲ μιὰ πόλι τὸ πόδι τοῦ Έφιάλτη πάτησε πάνω σ' ἕνα δουδικὸ ναὸ καὶ τὸν ἔξαφάνισε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς! Δὲν ἔμεινε στὴ θέσι τοῦ ναοῦ παρὰ μιὰ μεγάλη τρύπα στὸ ἔδαφος!

Ὁ Κεραυνός, ὁ Υπερέλληνας καὶ ὁ Κοντοστούπης τὸν κυνηγοῦν. Τὸν φτάνουν καὶ τὸν χτυποῦν ἀπὸ κάθε κατεύθυνσι στὸ κεφάλι καὶ στὸ κορμί, ἀλλὰ δὲν κατορθώνουν νὰ τὸν κάνουν νὰ παρατήσῃ τὸν Υπεράνθρωπο!

Ἔτσι, ὁ κολοσσὸς φτάνει στὴ θάλασσα καὶ ἐκεῖ, με μιὰ καταπληκτικὴ βουτιά, χάνεται μέσα στὰ νερά τοῦ Ἰνδικοῦ Ὤκεανοῦ!

Καθὼς πέφτει στὴ θάλασσα, δημιουργεῖ ἕνα τεράστιο κύμα, πού παρασύρει καὶ πνίγει ἕνα μεγάλο καράβι πού ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκείνη τὴν ὥρα!

Ὁ Υπερέλληνας, ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ Κοντοστούπης γυρίζουν πρὸς τὸ ναυάγιο. Ὁ Υπεράνθρωπος κινδυνεύει, μὰ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἔξοντωθῇ. Ἐνῶ οἱ δυστυχισμένοι ναυαγοὶ θὰ πνιγοῦν ἂν τοὺς ἀφήσουν.

Ἀρχίζουν, λοιπόν, νὰ μαζεῦν τοὺς ἐπιβάτες τοῦ καραβιοῦ καὶ νὰ τοὺς μεταφέρουν στὴ στεριά. Αὐτὸ κράτησε λιγώτερο ἀπὸ δυὸ ἢ τρία λεπτά.

Ὅταν τελειώνουν, δὲν ὑπάρχει πιά κανένα ἴχνος ἀπὸ τὸν Υπεράνθρωπο καὶ τὸν Έφιάλτη!

Ἔχουν καὶ οἱ δυὸ χαθῆ μέ-

θα στα βάθη τού ὠκεανού!

Ὁ Ὑπερέλληνας κι' ὁ Κεραυνὸς βουτάνε καὶ ψάχνουν νὰ τοὺς βροῦν. Τίποτα ὁμῶς! Δὲν μποροῦν νὰ τοὺς βροῦν πουθενά!

Βγαίνουν πάλι ἔξω καὶ περιμένουν μὲ ἀγωνία διαγράφοντας μεγάλους κύκλους χαμηλά πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν.

Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ ἀκόμα..

Ξαφνικὰ, ἡ θάλασσα ἀναταράζεται σὲ ἀπόστασι ἀρκετῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ στεριά.

Τὸ ὀγκῶδες κορμὶ τοῦ Ἐφιάλτη ξεπροβάλλει μέσα ἀπὸ τὰ νερά. Κουλουριασμένος στὸ σβέρκο του εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος! Ἡ γροθιά τοῦ ἥρωά μας ἀνεβοκατεβαίνει καὶ χτυπάει μὲ δύναμι ἀπακωτὰ τὸ γιγαντιαῖο κτήνος.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Ὑπερέλληνας πετοῦν πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν Ὑπεράνθρωπο.

Πρὶν ὁμῶς φτάσουν κοντά, ὁ Ἐφιάλτης, μ' ἓνα ἀπότομο, τρομερὸ χτύπημα τοῦ χεριοῦ του, ξεκολλάει ἀπὸ ἐπάνω του τὸν Ὑπεράνθρωπο ἔξακουτίζοντάς τον πενήντα μέτρα μακριά!

Ἐπειτα, παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ βουτᾷ πάλι μέσα στὸ νερό.

Ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ Ὑπερέλληνας βουτοῦν ἔοπισμό του. Χώνονται βαθειὰ μέσα στὰ νερά κυνηγώντας τὸν κτηνώδη καὶ ἀποτρόπα:ο κολοσσὸ πού λίγο ἔλειψε νὰ μεταβάλλη

τοὺς Ὑπεράνθρωπους σὲ τυφλὰ ὄργανά του γιὰ νὰ υποδουλώσῃ μὲ τὴ βοήθειά τους τὴν Ἀνθρωπότητα!

Μὰ δὲν βρίσκουν τίποτα πάλι!

Ὁ Ἐφιάλτης ἔχει χαθῆ στὸν ὠκεανό! Ἴσως ἔχει κρυφτῆ σὲ καμμιά σπηλιά κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα! Ἴσως ἔχει ἀπομακρυνθῆ μὲ γοργές κινήσεις τῶν τεραστίων καὶ πανίσχυρων μελῶν του! Ἴσως καὶ νὰ ἔχη πνιγῆ καὶ τὸ κορμὶ του νὰ ἔχη βουλιάξει γιὰ πάντα στὸν πυθμένα τοῦ ὠκεανοῦ!

Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρη κανεὶς αὐτό.

Μόνο τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ τί ἀπόγινε ὁ Ἐφιάλτης, ὁ ἀποτρόπατος γίγαντας, τὸ ὄν μὲ τὰ Χίλια Μᾶτια!

Ὁ Κοντοστούπης εἶχε πάθει... λογοδιάρροια! Εἶναι καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπεράνθρωπων, καὶ πίνει ἀναψυκτικὰ ποτά, πού τοῦ κουβαλάει ἡ Ἐλχίνα μ' ἓνα μεγάλο δίσκο.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἐλχίνας εἶναι γεμάτο ἀπέραντο θαυμασμό γιὰ τὸν Κοντοστούπη καὶ μοιάζει τώρα σὰν τὸ κεφάλι μιᾶς πράσινης κούκλας, πού ἓνα παιδὶ τὸ στραπατσάρησε χτυπώντας το χάμω.

— Λοιπὸν, λοιπὸν, ὦραϊε μου Κοντοστούπη; λέει: κάθε τόσο.

— Λοιπὸν, λέει: ὁ νάνος, ὅταν μὲ ἀντίκρυσε ὁ Ἐφιάλτης

μού λέει: «Κοντοστούπη, να κάνουμε μιὰ συμφωνία! Ούτε θά σε πειράξω, ούτε θά με πειράξης! Θά σε αφήσω να φύγης, γιατί δε θέλω να συγκρουσθώ με τὸν μεγαλύτερο ἥρωα τοῦ κόσμου!»

—Λοιπὸν; κάνει ἡ Ἐλχίνα. Κι' ἐσὺ τί τοῦ εἶπες, γενναίε μου Κοντοστούπη;

—Τίποτα!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος με ὕφος ἑκατό... Μεγάλαν Ἀλεξάνδρον! Κουβέντα θάπιανα μαζί του; Τὸν ἀρπάζα ἀπὸ τὸ γιακά, τὸν σήκωσα ψηλά, τὸν στριφογύρισα στὸν ἀέρα μερικὲς φορές καὶ τὸν πέταξα μακριά!... Ἐπῆσε στὸν ὠκεανὸ καὶ πνίγηκε! Αὐτὴ τῆ στιγμή, τὰ ψάρια ἔχουν στρώσει συμπόσιο μετὰ τὸ κορμί του! «Εἶναι ἓνα δῶρο τοῦ μεγάλου Κοντοστούπη!», λένε μεταξύ τους. Ἦταν τυχερὸς ὁ Ἐφιάλης ποὺ δὲν ἐθύμωσα! Γιατὶ ἀλλοιῶς...

Μιὰ φωνὴ τὸν διακόπτει. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπεραν-

θρώπου, ποὺ ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὸ σαλόνι γεμάτη ταραχὴ:

— Παιδιά! Κάτι τρομερὸ συμβαίνει πάλι! Ἡ Γῆ δρῖσκεται σὲ θανάσιμο κίνδυνο! Τηλεγραφοῦν ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων ὅτι μιὰ φοβερὴ ἐπίθεσις ἐξαπολύθηκε ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος!... Ἐτοιμασθίτε ὅλοι! Ξεκινᾶμε ἀμέσως!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου χλωμιάζει. Τὰ μάτια του ἀλλοθωρίζουν. Τὰ χεῖλη του τρέμουν. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

—Ἐ; κάνει χαζά. Ἡ Γῆ κινδυνεύει πάλι! Πάλι μπελάδες θάχουμε! Ἀγωνίες καὶ λαχτάρεις καὶ χτυποκάρδια! Δὲν ἀντέχω πιά! Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

Καί, γέροντας τὸ κεφάλι του, μένει ἀσάλευτος ἐκεῖ στὴν πολυθρόνα του... λιπόθυμος!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπό: ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

Ἄπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης «Ὑπερανθρώπου».

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν Ἀθηνῶν, περιοχῆς Κυψέλης — πλατείας Ἀμερικῆς, μποροῦν ἀπὸ σήμερα νὰ προμηθεύωνται ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας σὲ τεύχη καὶ τόμους, ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖον Μπεβεράτου, ὁδὸς Τενέδου 32 καὶ Ἀγίας Ζώνης.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Η Γῆ κινδυνεύει.
- 2) Τερατάνθρωποι εκδικούνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν 'Ιπταμένων Δίσκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ 'Υπάνθρωποι ἐξοντώνονται
- 7) Σύγκρουσις γιγάντων.
- 8) 'Ο Μαῦρος Θεὸς θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυῖος τοῦ 'Υπερανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ
- 11) Οἱ ἀετοὶ ἐφορμοῦν.
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) 'Ο προδότης παγιδεύεται
- 15) 'Ο Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα.
- 16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) 'Αστραπή, ἡ κόρη τοῦ 'Υπερανθρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κερανοῦ
- 19) 'Ο "Αρχὸν τοῦ Κόσμου.
- 20) 'Ο Τρόμος τῶν 'Ωκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν 'Ερυθροδέρμων
- 22) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πράσινου 'Ελέφαντα.
- 23) 'Η 'Αστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος 'Υπερανθρώπος.
- 26) 'Ο Πόλεμος τῶν "Αστρων.
- 27) 'Υπερανθρώπος ἐναντίον 'Υπερανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κινταύρων
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου 'Υπερανθρώπου.
- 30) 'Η προδοσία τοῦ Κερανοῦ.
- 31) Οἱ Πτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη Κρόνου
- 33) 'Ο Μεγάλος "Ορκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) 'Ο 'Αόρατος "Ανθρώπος.
- 38) 'Ο Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ "Οντα τοῦ 'Ολέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι 'Εωσφόροι.
- 41) 'Ο Θάνατος τοῦ Φάουστ.
- 42) 'Η Γραθιά τοῦ "Ελληνα.
- 43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης.
- 44) Τὸ τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) 'Η Φάουστα ἐκδικεῖται.
- 46) 'Ο 'Εχθρὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) 'Η 'Ανάστασις τοῦ Φάουστ.
- 48) 'Η Γιγαντομαχία.
- 49) 'Ο Γάμος τοῦ "Ελ Γκρέκα.
- 50) 'Η Βελόνα τῆς Μάγισσας.
- 51) 'Η Φλεγόμενη Λίμνη.
- 52) 'Υπερέλληνας.
- 53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος
- 54) Στὴν Κοιλιάδα τῶν Τεράτων.
- 55) Δαυὶδ καὶ Γολιάθ
- 56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου
- 57) Σεζάμ, ὁ 'Αόρατος Μάγος.
- 58) Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.
- 59) Τὸ γκρέμισμα τοῦ Κολοσσοῦ
- 60) Οἱ 'Ατσάλινοι Δαίμονες.
- 61) 'Η ἀπαγωγή τῆς 'Αστραπῆς.
- 62) Πύργος τοῦ Μαύρου Πάνθηρα
- 63) 'Ο Πύρινος Δράκος.
- 64) 'Ο Τρόμος ἐπιστρέφει.
- 65) 'Ο 'Ελευθερωτῆς.
- 66) Αἰχμάλωτοι τοῦ 'Ολέθρου.
- 67) Οἱ 'Εξάκοσμοι συντρίβονται.
- 68) 'Ο 'Αῦλος.
- 69) Μαργαριτάρη τῆς Συμφορᾶς
- 70) 'Ο 'Ακαταμάχητος.
- 71) 'Ο 'Υπερέλληνας τιμωρεῖ.
- 72) Ρεγκίνα, ἡ Βασίλισσα τῶν Δέκα
- 73) Τὸ Στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου.
- 74) Οἱ 'Υπερανθρώποι κινδυνεύουν
- 75) 'Η Λαβὴ τοῦ τσακίζι.
- 76) Στὴν Παγίδα τῶν Δέκα.
- 77) Τὰ Σπαθιά τοῦ Χαλαστικοῦ.
- 78) Τὸ "Καλὸ θρισμῆσει!"
- 79) 'Εφιάλτης τὸ "Ὀν με τὰ Χίλια Μάτια.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οί άναγνώστες μας πού έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τά προηγούμενα τεύχη τών εκδόσεών μας, Μικρού "Ηρωος, 'Υπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, Ταρζάν, Βέλους, Τζόε Ντίκ, Βιβλία του Μέλλοντος, Φθηνά βιβλία Μεγάλων συγγραφέων, Μπουρλοτιέρη, κ.λ.π., μπορούν νά τά ζητήσουν άπό τά γραφεία μας, Λέκκα 22 (Πλατ. Συντάγματος), και άπό τά άκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τής 'Ελλάδος και του έξωτερικού:

ΑΘΗΝΑΙ: Βιβλιοχαρτοπωλείον Γ. Μπεβεράτου, όδός Τενέδου 32, πλησίον Φωκ. Νέγρη, Κυψέλη.

Βιβλιοχαρτοπωλείον Μιχαήλ Ραυτοπούλου, όδός Βούλιαγμένης 160, Δάφνη.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοχαρτοπωλείον 'Αθαν. Τουφεξη, όδός Βενιζέλου και Εύριπίδου, γωνία, έναντι 'Εμπορικής Σχολής.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλείον 'Ανδρέα Ρέκου, 'Εγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλείον Ι. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλείον 'Αθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλείον 'Αλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλείον 'Αλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλείον Ι. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ: Βιβλιοπωλείον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλείον ZENO, όδός Δανίας 6, Δυτικός τομέυς 2, και βιβλιοπωλείον ΑΤΕΝΕ, όδός "Ιδερσολτ άριθ. 261, Βορειοδυτικός τομέυς 1.

ΣΙΔΝΕ-Υ' ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Γιαγκ.

ΑΔΕΛΑ-Ι' ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Γιαγκ.

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Κάθε μέρα διαβάζετε στις εφημερίδες ότι «ίπτάμενοι δίσκοι», η υστηριώδη φωτεινά αντικείμενα έκαναν την εμφάνισή τους πότε στην 'Αμερική, πότε στην 'Αγγλία, πότε στη Γαλλία, πότε στη Γερμανία! Κανένας δέν μπορεί νά εξηγήση την προέλευσί τους και νά φωτίση τò μυστήριό τους.

Τò επόμενο τεύχος του «'Υπεράνθρώπου», τò 80, που κυκλοφορεί την ερχόμενη εβδομάδα με τόν τίτλο:

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

έχει ως θέμα τò μυστήριο αυτό τών ουρανών. 'Η Γη ύφίσταται την επίθεσι τών «ίπταμένων δίσκων» και κινδυνεύει νά εξοιτωθῆ! 'Αλλόκοτα τερατώδη όντα από άλλους κόσμους σκορποῦν την καταστροφή, με τή βοήθεια του 'Επιάλτη, του 'Οντιος με τὰ Χίλια Μάτια! Οί 'Υπεράνθρωποι ρίχνονται με αυτοθυσία στον άγώνα για νά υπερασπίσουν την 'Ανθρωπότητα!

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

"Ένα τεύχος που θα διαβαστή από 30.000 παιδιά!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 10ος—'Αριθ. τεύχους 79—Δρχ. 2
Γραφεία: **όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983**

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38, Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηβασίλειου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
'Ετησία δρχ. 100	'Ετησία Δολλάρια 4
'Εξάμηνος » 55	'Εξάμηνος » 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

- 1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.
- 2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.
- 3) 'Η διδλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.
- 4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκαζόμαστε να τα πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι επίταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήνας

